

De armen van de kudde

door: W.J. Lowe

Inleiding I

Er zal voor de aarde een tijdperk van zegen aanbreken. Dan zal Kanaan en Jeruzalem het heerlijke middelpunt zijn van de regering van God. God zal erkend worden als *“de koning der ganse aarde, op de troon Zijner heiligheid.”* Ps.46, 47 en 48. In die dag zal Zijn volk zeggen: *“De Heer der heerscharen is met ons, de God Jacobs is ons een hoog vertrek.”* (Ps.46:12)

De algemene zegen zal voorafgegaan worden door het oordeel, dat de zonden en het ongeloof hebben verdiend. Dit oordeel zal het joodse volk treffen dat Christus kruisigde. Maar ook de volken die Israël verdrukt zullen hebben. Het zal ook allen die, terwijl zij de roeping en de weldaden van het evangelie hebben verworpen, bewijs hebben gegeven van dezelfde geest van ongeloof en opstand tegen God. De Zoon van God vertredend, het bloed van het verbond verachtend en de Geest der Genade versmaden. (Hebr.10:29)

Psalm 46:9-10 stipt in het kort deze dingen aan. Op de eerste plaats het oordeel, de uiteindelijke zegen daarna. *“Komt, aanschouwt de daden des HEEREN, Die verwoestingen op aarde aanricht. Die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, de boog verbreekt, en de spies aan twee slaat, de wagenen met vuur verbrandt.”* Vergelijk het met Jeremia 16:14-21 *“...Ik zal hen wederbrengen in hun land,... Dies zal Ik eerst hun ongerechtigheid en hun zonde dubbel vergelden,...”*

Een groot deel van het Oude Testament is gewijd aan de ontwikkeling van de invoering van de regering van de Messias. Daarbij kondigt ze de noodzakelijke oordelen aan waarover de Psalm spreekt. Twee of drie teksten als voorbeeld van wat de aandachtige lezer bijna heel de Schrift door zal vinden. Lees Zacharia 2:6-13 Hiermee stemt overeen een merkwaardige tekst uit Jesaja 24:21-23. Het is onmogelijk een vergissing te maken met deze profetie. Het oordeel zal komen en zal vallen op alle machten van het kwaad. Of die nu satanisch zijn of menselijk. De regering van de Messias zal voorgoed gevestigd worden op de berg Sion nadat de oordelen voltrokken zijn.

Over het Joodse volk lezen we in Jesaja 40:1-2. *“Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid*

verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden.” Een tijd van nood onder het juk van de volken is op het ogenblik het deel van de joden, die de raad van God tegen zich hebben terzijde gesteld. (Luk.7:30) Deze tijd wordt afgesloten met een verschrikkelijk tijdperk, dat de Heer noemt de grote verdrukking. (Mat.24:21-29) Jeremia noemt het: *“een tijd van benauwdheid voor Jakob”* Hij vervolgt met: *“nog zal hij daaruit verlost worden.”* *“Want zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik de gevangenis van Mijn volk, Israel en Juda, wenden zal, zegt de HEERE; en Ik zal hen wederbrengen in het land, dat Ik hun vaders gegeven heb, en zij zullen het erfelijk bezitten.”* (Jer.30:3;7)

Wat de christenheid zal overkomen moeten we niet zoeken in het Oude Testament. Het Nieuwe Testament spreekt er over op meerdere plaatsen. Alle apostelen voorspellen het toenemende kwaad, zware tijden die komen zullen. DE hoogste graad van kwaad zal bereikt worden aan de vooravond van de komst van de Heer. Paulus zegt in 2Thes.2 dat duisternis zal vallen op het ongelovige christendom. De mens der zonde, de zoon van het verderf of de goddeloze zal komen naar de werking van Satan en met wonderen van de leugen. Hij zal zich verzetten en verheffen tegen al wat naar God genoemd wordt of wat een voorwerp van verering is. Er zal bij hem een buitengewone verleidende kracht zijn. Toegestaan door God ten oordeel, omdat de mensen de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen. God zal hun een werking van dwaling zenden, opdat zij de leugen geloven, zodat allen geoordeeld worden die de waarheid niet hebben geloofd maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid. (8-12)

Dat verschrikkelijke instrument in de handen van Satan. Zijn meesterwerk van verleiding onder de mensen. Hij zal verwoest worden door de adem van de mond van de Heer Jezus. Als Hij zal komen met Zijn verheerlijkte heiligen en een ieder zal vergelden naar zijn gedrag. De gelovigen die geleden hebben voor de naam van Christus zullen rust met Hem genieten. Terwijl de anderen onder het oordeel zullen vallen. Want: *“het is rechtvaardig bij God, aan hen die u verdrukken, verdrukking te vergelden, en aan u die verdrukt wordt, rust met ons bij de openbaring van de Heer Jezus van de hemel met de engelen van zijn kracht, in vlammen vuur, als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie*

van onze Heer Jezus niet gehoorzamen. Zij zullen als straf lijden het eeuwig verderf, verwijderd van het aangezicht van de Heer en van de heerlijkheid van zijn sterkte, wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd; want ons getuigenis aan u is geloofd geworden.” (2Thes.1:4-10)

In al die teksten in Oude Testament en Nieuwe Testament worden we getroffen door de nadruk die Heilige Geest legt op de persoonlijke tegenwoordigheid van de Heer in het midden van de Zijnen. Dit grote feit is het centrale punt. De rede van het bestaan van alle belofde zegeningen. Op Hem moeten alle gedachten zich richten en vinden daar hun herkenningsteken. Iets van groot belang voor Israël daarbij is het grote feit dat het joodse volk in het land moet terug zijn gekeerd. (Ez.37:12-14;26-28)

...”Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal uw graven openen, en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk! En Ik zal u brengen in het land Israels. En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik uw graven zal hebben geopend, en als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk!”...

...”En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal ze inzetten en zal ze vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid. En Mijn tabernakel zal bij hen zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, Die Israel heilige, als Mijn heiligdom in het midden van hen zal zijn tot in eeuwigheid.”...

In zekere zin was er een vervulling van deze beide dingen, toen de Heer Jezus op aarde was. Van dit standpunt uit was het volk dan ook verantwoordelijk Hem als hun Messias te erkennen. Zeker toen ze de wonderen zagen die Hij deed overeenkomstig met wat geschreven stond over Zijn persoon. Maar helaas! De joden zochten uiterlijke heerlijkheid en niet de heiligheid van Gods tegenwoordigheid en het berouwvolle hart dat past voor een zondaar wanneer die tot God nadert. De prediking van Johannes de doper, de machtige boodschapper, door God gezonden om de weg van de Heer te bereiden. Het volk tot berouw te brengen. Het was voor de meeste joden zonder gevolg gebleven. De heerlijkheid van mensen had in hun ogen meer waarde dan de heerlijkheid van God. Soms waren de scharen bijna overtuigd dat de Messias daar was. Zij vroegen zich af of Hij het was. (Mat.12:23) Maar deze voorbijgaande indrukken brachten geen werkelijke overtuiging. Altijd vervuld met eigen belangen, had het volk de goedheid van God vergeten, die vijf eeuwen daarvoor, een groot aantal gevangenen had laten terugkeren in het land van hun vaders. Het dacht niet aan de goddelijke bescherming die het had genoten onder de Makkabeeën en later onder de Romeinen. De grootste zegen stond nu voor hun ogen. Maar het volk had geen hart om het te

begrijpen en zich te scharen rondom zijn Koning en in Hem hun Heiland te erkennen.

Helaas was hun zonde nog niet vol. De wet schenden, de profeten verachten, de trouwe dienstknechten Gods doden. Dat had Israël allemaal gedaan. Nu moesten ze nog de hand slaan aan de Zoon van God. De Messias kruisigen tussen twee misdadigers. Het kostte ze niet veel moeite in een korte opwelling van enthousiasme Jezus toe te juichen als de ware zoon van David, toen Hij de heilige stad binnenging en zat op een ezelin. Vijf dagen later gebruikten ze meer geestkracht om te roepen: “Neem weg, neem weg, kruisig hem.” Zo is de mens. De Heilige Schrift is de goddelijke spiegel waar u en ik in kunnen zien en begrijpen wat rust op de bodem van ons hart.

God had nog andere gedachten. De verlossing moest bewerkt worden. Het kostbare bloed vergoten. Dat bloed dat reinigt van alle zonden. Dat kon alleen aan het kruis.

In afwachting moesten de discipelen van Jezus. Zij die werkelijk aan Hem gehecht waren. De terugslag ondergaan van Zijn verwerping. Als de Herder werd geslagen moest de kudde verstrooid worden. (Zach.13:7; Mat.26:31-32) Maar Jezus wilde Zijn hand naar de kleinen wenden. “De armen van de kudde” om ze te bewaren en ze aan te moedigen in de moeilijke tijd van wachten op het moment dat Hij komt in kracht en heerlijkheid om hun zaak te berechten. Wat het joodse volk betreft. Het verbond was verbroken. De zegen vooruitgeschoven naar de dag dat de Heer zal terugkomen. Het gevolg van Zijn verwerping dat ook op de getrouwen terecht komt wordt beschreven in Zacharia 11:9-11 “*En ik zeide: Ik zal ulieden niet meer weiden; wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat de overgeblevenen de een des anderen vlees verslinden. En ik nam mijn stok LIEFELIJKHEID, en ik verbrak denzelven, te niet doende mijn verbond, hetwelk ik met al deze volken gemaakt had. Dus werd het te dien dage vernietigd, en alzo hebben de ellendigen onder de schapen, die op mij wachtten, bekend, dat het des HEEREN woord was.*”

Heeft u ook zo de verwerping van Christus begrepen? Als u Hem kent als uw Heiland wees dan tevreden om op Zijn terugkeer te wachten. Om te genieten van de rust, die Hij heeft beloofd. Neem het aan dat u zich nu bevindt onder de armen van de kudde, die weten dat de Herder geslagen is. Dat er dus geen plaats is voor de getrouwe discipel op aarde. Net zo min als die er was voor de Meester die hem heeft liefgehad.

Inleiding I

Bij de geboorte van de Heiland, hadden de gevangenen met hun afstammelingen, teruggekomen uit Babel, in het land aan hun vaders gegeven, nog steeds niet de vervulling van de profetieën gezien, die zo duidelijk de nationale zegen aankondigde. Zij hadden geen koning uit het geslacht van David. Geen priester met Urim en Thummim. (Zie Neh.7:65) Meer dan 500 jaar waren

verlopen sinds de eerste terugkeer van gevangenen, waaronder Zerubabel en Josua. En meer dan 400 jaar sinds de tijd van Nehemia. Moe van de onophoudelijke oorlogen zouden ze moeten verlangen naar rust en hun straf lang genoeg vinden moeten. Was de vernedering en angst die ze doorstonden van de heidenen niet genoeg? Genoeg naar de woorden van Hosea. Lange dagen waren verlopen zonder koning en zonder vorst. Op hetzelfde moment waren er geen tekenen van afgoderij. Was de verschrikkelijke kastijding die moesten ondergaan omdat ze God de rug hadden toegekeerd nog niet geëindigd? Had het volk niet al dubbel ontvangen voor alle zonden? Kon het niet rekenen op een spoedige komst van de Messias en de verwerkelijking van de heerlijkheid en geluk die de herinnering aan zoveel lijden zou uitwissen? (Jes.54:4) Was het ogenblik niet gekomen, tenminste voor de getrouwen die de profeten geloofden, niet alleen de Heer te zoeken en David hun koning, maar Hem te zien met hun eigen ogen. (2Kron.20:20; Hos.3:5)

Dat was ongetwijfeld de gedachte van hen die in Jeruzalem de verlossing verwachtten. Die in profetische zin, het "overblijfsel" waren. Het overblijfsel van Israël dat zich hechtte aan de belofte van hun God. (Luk.2:38; Jes.10:22) De woorden van de priester Zacharia tijdens de geboorte van Johannes de dooper bewijzen dat. "Gezegend zij de Heer, de God van Israel, want Hij heeft zijn volk bezocht en er verlossing voor bewerkt, en heeft een hoorn van behoudenis voor ons opgericht in het huis van zijn knecht David (zoals Hij heeft gesproken door de mond van zijn heilige profeten die van oudsher zijn geweest), behoudenis van onze vijanden en uit de hand van allen die ons haten; om barmhartigheid te doen aan onze vaders en te gedenken aan zijn heilig verbond, aan de eed die Hij onze vader Abraham heeft gezworen; om ons te geven dat wij, gered uit de hand van onze vijanden, onbevreesd Hem zouden dienen, in heiligheid en gerechtigheid voor zijn aangezicht al onze dagen." (Luk.1:67-75)

Er was nog iets. We zullen er later over spreken. Want Zacharia laat het daar niet bij. Hij wist dat de vergeving van de zonden nog belangrijker was dan de bevrijding uit de hand van de vijanden. De bevrijding speelde een grote rol in de gedachten van de getrouwen. Ze wilden graag geloven dat de nacht ten einde liep. Deze nacht waarvan de nachtwaken zo moeilijk verlopen waren. Met smart en tranen. De Zon der gerechtigheid stond op het punt op te komen. Met genezing onder zijn vleugels. Die Zon die overal haar weldoende stralen van geluk, rechtvaardigheid en waarheid zou verspreiden. Tijdens hun leven zouden zij ongetwijfeld genieten van de morgen zonder wolken. David had daarvan gesproken. Zij zouden de Koning zien in zijn schoonheid. De Koning uit het geslacht van David. Die zij zonder moeilijkheid en van ganser harte zouden kunnen erkennen. (zie Ps.30:5; 72:1-17; 96:13; Mal.4:1-3; 2Sam.23:1-7)

Zouden zij niet heel gauw het goede nieuws horen van Zijn verschijning? Zonder Hem kon er niets geregeld

worden. Maar van het ogenblik af dat Hij er was, wie zou dan de vervulling van alles wat beloofd was kunnen verhinderen? Dat was hun verwachting.

Het is vreemd, maar toch ook weer niet, als we het hart van de mens kennen. Zij die aan God dachten en zich door de Schriften versterkten, werden door de massa van het volk veracht. Hoewel hun karakter als "armen van de kudde" nog niet helemaal was geopenbaard – want door de verwerping van de Messias werd dat karakter pas compleet – toch droegen zij daarvan al het stempel. Het woord van de profeten was waar. (Jes.65:12-16; Ez.34:2-10; 34:15-16) "Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE. Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelen, Ik zal ze weiden met oordeel." "Wee den herderen Israels, die zichzelf weiden! zullen niet de herders de schapen weiden? Gij eet het vette, en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet. De zwakke sterkt gij niet, en het kranke heelt gij niet, en het gebrokene verbindt gij niet, en het weggedrevene brengt gij niet weder, en het verlorene zoekt gij niet; maar gij heerst over hen met strengheid en met hardigheid. Alzo zijn zij verstrooid, omdat er geen herder is; en zij zijn als het wild gedierte des velds tot spijs geworden, dewijl zij verstrooid waren. Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt. Daarom, gij herders! hoort des HEEREN woord! Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik niet! Omdat Mijn schapen geworden zijn tot een roof, en Mijn schapen al het wild gedierte des velds tot spijs geworden zijn, omdat er geen herder is, en Mijn herders naar Mijn schapen niet vragen; en de herders weiden zichzelf, maar Mijn schapen weiden zij niet; Daarom, gij herders! hoort des HEEREN woord! Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelf niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet meer tot spijs zullen zijn." "Ik zal ulieden ook ten zwaarde tellen, dat gij allen u ter slachting zult krommen, omdat Ik geroepen heb, maar gij hebt niet geantwoord, Ik gesproken heb, maar gij hebt niet gehoord, maar hebt gedaan, dat kwaad was in Mijn ogen, en hebt verkoren hetgeen, waaraan Ik geen lust heb. Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Ziet, Mijn knechten zullen eten, doch gijlieden zult hongeren; ziet, Mijn knechten zullen drinken, doch gijlieden zult dorsten; ziet, Mijn knechten zullen blijde zijn, doch gijlieden zult beschaamd zijn. Ziet, Mijn knechten zullen juichen van goeder harte, maar gijlieden zult schreeuwen van weedom des harten, en van verbreking des geestes zult gij huilen. En gijlieden zult uw naam Mijn uitverkorenen tot een vervloeking laten; en de Heere HEERE zal ulieden doden, maar Zijn knechten zal Hij met een anderen naam noemen;

Zodat, wie zich zegenen zal op aarde, die zal zich zegenen in den God der waarheid; en wie zal zweren op aarde, die zal zweren bij den God der waarheid, omdat de vorige benauwdheden zullen vergeten zijn, en omdat zij voor Mijn ogen verborgen zijn.”

Deze herders die niet voor de kudde zorgden waren ongetwijfeld dezelfde die de Heer noemt “dieven en rovers” (Joh.10:1,8) Zij wilden zich niet aan God onderwerpen om met Hem in verbinding te komen door de deur van de bekering. Zij probeerden hun kennis van de letter van de wet en de profeten te late gelden. Om zich een denkbeeldig belangrijke plaats te geven en zich gezag aan te matigen, dat hun naar de geest van de Schrift helemaal niet toekwam. De grote massa van het volk was tevreden deze valse leraars te volgen, die alleen eigen voordeel en eer van mensen zochten. Zij dachten alleen maar aan stoffelijke of aardse dingen.

Het trouwe overblijfsel echter zocht het aangezicht van God. Dit werd spoedig duidelijk op de manier waarop het aandacht schonk aan de prediking van Johannes de dooper. Dertig jaar daarvoor had Zacharia, Johannes vader, het voorzien. Toen zijn zoon voor hem was, acht dagen oud. Hij besluit zijn profetie met: *“En jij, kind, zult een profeet van de Allerhoogste worden genoemd, want jij zult voor het aangezicht van de Heer heengaan om zijn wegen te bereiden, om zijn volk kennis van de behoudenis te geven in de vergeving van hun zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmee de Opgang uit de hoogte ons zal bezoeken, om te schijnen voor hen die in duisternis en schaduw van de dood zitten, om onze voeten te richten op de weg van de vrede.”* (Luk.1:76-79) Het is duidelijk dat in Zacharia's hart, de gerechtigheid en heiligheid, die passen bij de tegenwoordigheid van God, en de kennis van het heil in de vergeving van de zonden, de eerste plaats innamen. In die toestand verwachtte hij alleen de tijdelijke zegeningen. Vanuit dat gezichtspunt, was hij een voorbeeld van hen, die, als Daniël in zijn tijd, tussenbeide kwam voor Israël en die God vroegen de tekenen te vernieuwen van Zijn gunst voor het volk. Terwijl ze zich verootmoedigden over de nationale zonden. Ze zochten de ware bekering niet alleen voor zichzelf, maar voor al hun broeders. Ze wensten de beloofde rust op een manier die overeenkomt met de gerechtigheid en heerlijkheid van God. *“Zij zullen komen onder geweest en onder smeking zal ik hen leiden.”* (Jer.31:9; verg. ook Dan.9 en Zach.12:10)

Wij kunnen ons maar moeilijk inleven in de situatie van hen die de gebeurtenissen meemaakten. De Evangelieën spreken over hen die in hun toestand van lijden en hoop, steunden op de profetieën, die zij zeer onvoldoende kenden. Het heeft de Heilige Geest goed gedacht ons vier schilderijen te geven in de Bijbel. Overeen komend met de vier bedelingen, die zij moesten doormaken.

De eerste bij de geboorte van de Heiland in Luk.1 en 2.

De tweede tijdens de prediking van Johannes en nog gedurende de dienst van de Heiland zelf.

De derde na Zijn dood. Luk.24.

De vierde na Zijn opstanding, maar voor de neerdaling van de Heilige Geest in Hand.1)

Toen de engel Gabriël de geboorte van Johannes de dooper aankondigde aan Zacharia. Had hij Zacharia er op gewezen op het karakter van de dienst. Die beantwoordde aan de gedachte van God. *“Want hij zal groot zijn voor het aangezicht van de Heer, en wijn en sterke drank zal hij geenszins drinken, en hij zal met de Heilige Geest worden vervuld, al van de moederschoot af. En hij zal velen van de zonen van Israel doen terugkeren tot de Heer, hun God. En hij zal voor Hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten van de vaders te doen terugkeren tot de kinderen en de ongehoorzamen in de wijsheid van de rechtvaardigen, om de Heer een toegerust volk te bereiden.”* (Luk.1:15-17) Het was dus de juiste tijd dat Johannes vruchten voortbracht de bekering waardig. Hij predikte de doop van bekering, tot vergeving van zonden. Waarbij hij alle gedachten richtte op Hem die spoedig zou komen. Hij zei: *“Ik doop u wel met water, maar Hij komt die sterker is dan ik, Wiens schoenriemen ik niet waard ben los te maken; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en vuur.”* (Luk.3:16)

Later zei Jezus openlijk tot de oudsten van het volk in de tempel: *“Voorwaar, Ik zeg u: de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het koninkrijk van God. Want Johannes is tot u gekomen in de weg van de gerechtigheid en u hebt hem niet geloofd; de tollenaars en de hoeren echter hebben hem geloofd; hoewel u dit echter hebt gezien, hebt u later ook geen berouw gehad om hem te geloven.”* (Mat.21:31-32) Op een ander plaats in Luk.7:29 lezen we: *“(En al het volk dat dit hoorde en de tollenaars rechtvaardigden God, daar zij waren gedoopt met de doop van Johannes; de Farizeeën en de wetgeleerden echter hebben de raad van God voor zichzelf terzijde gesteld, daar zij niet door hem waren gedoopt.)”*

Hieruit blijkt dat de getrouwen voor het ogenblik meer bezig waren met hun geestelijke toestand voor God, dan met de uiterlijke zegeningen die zij reeds bespeurden, en dachten al te kunnen aanraken. Zij waren ze niet uit het oog verloren. En nu hun geweten tot rust gekomen was, vertrouwend op de barmhartige God en op Zijn, zo vaak aangekondigde, heil. Konden zij zich overgeven aan het bekijken van het toekomstige geluk. Hun vader Jacob had het reeds gezegd: *“Op uw zaligheid wacht ik, HEERE!”* (Gen.49:18) Hoe meer zij de Schriften onderzochten, hoe meer zij dachten aan de geloofsmannen die hen op de weg van God waren voorgegaan. Vooral, hoe meer zij dachten aan de Heiland, die tot hen sprak en wonderen voor hen deed. Hoe langer dit duurde, hoe meer het voor hun onmogelijk moest schijnen, dat het Koninkrijk en alles wat daarmee voor hen samenhang voor onbepaalde tijd zou worden uitgesteld. En toch was dat, voor wat hen betrof, het gevolg van de dood van Christus. Zij moesten getuigen zijn van Zijn kruisiging. Op hetzelfde moment moesten ze meer en meer ervaren wat het was, of dat is voor hun zielsgeluk

voor God, of dat is het lijden van de zijde van de mensen, de uitverkoren volgelingen te zijn van een verworpen Christus.

De beloofde heerlijkheid, de rust, de bevrijding van het vreemde juk, het genot van de zegeningen was hun verzekerd. Maar voor dat alles kwam. Moesten zij zelf persoonlijk leren genieten van Christus zelf zonder afgeleid te worden van Zijn heilige en heerlijke persoon.

Het overblijfsel

Het bestaan van een getrouw overblijfsel. Dat God erkent. Dat Hij omringt met Zijn zorgen door de grote verdrukking heen, die het herstel van het volk voorafgaat. En aangekondigd is in de profetieën. Dat alles maakt duidelijk dat toen de tijd nog niet was dat het volk zou terugkeren tot God door bekering. Omdat de Messias zich met dat overblijfsel één maakt, volgt hieruit, dat Hij moest komen voor de grote verdrukking van Sion. Het wordt in de profetische taal altijd vergeleken met het werk van de geboorte.

Lees Jesaja 66:7,8. “Eer zij barensood had, heeft zij gebaard, eer haar smart overkwam, zo is zij van een knechtje verlost. Wie heeft ooit zulks gehoord? Wie heeft dergelijks gezien? Zou een land kunnen geboren worden op een enigen dag? Zou een volk kunnen geboren worden op een enige reize? Maar Sion heeft weeën gekregen, en zij heeft haar zonen gebaard.” We halen niet het eind aan van deze wonderlijke teksten. Ze verzekeren de uitgestrektheid van de nationale eer. We kijken alleen naar het begin dat over de geboorte van de Messias gaat en daarna over de grote verdrukking, de inleiding van de bekering van het volk. De Messias wordt hierin beschreven als het mannelijk kind zoals we dat ook vinden in Openbaring 12. Zijn geboorte wordt expres aangegeven als plaats hebbend voor de smarten van Sion. D.w.z. voor de grote verdrukking van het einde. Niets wordt er gezegd over de tijd die noodzakelijker wijs moest verlopen tussen de twee gebeurtenissen. Maar beide zijn op een duidelijke wijze aan elkaar verbonden. Dat is van belang voor het overblijfsel en laten we er aan toevoegen voor de getrouwen van alle tijden. Zonder hun Messias zou de verwerkelijking van beloften onmogelijk zijn. Met Hem krijgt alles zijn ware karakter en de duurzaamheid van de zegening staat vast.

Een andere profetische aanwijzing schittert in de geïnspireerde bladzijden. Namelijk dat God de volbrenging van Zijn raadsbesluiten zal verhaasten. Op de eerste door de manier waarop God de aandacht van Jeremia vestigt wanner hij hem zendt als profeet naar Zijn volk en naar de volken. “*Wat ziet gij, Jeremia? En ik zeide: Ik zie een amandelroede. En de HEERE zeide tot mij: Gij hebt wel gezien; want Ik zal wakker zijn over Mijn woord, om dat te doen.*” (Jer.1:11-12) U moet weten dat de eerste boom die uitloopt in de lente de amandelboom is. Zijn Hebreeuwse naam betekent:

“Hij die waakt” of “Die waakzaam is.” We kunnen dus de conclusie trekken dat wanneer de tijd van het goddelijk geduld zijn einde nadert. De gebeurtenissen elkaar snel zullen opvolgen. (Vergelijk Jes.60:22)

Jesaja 7 en 8 geven een andere blik op deze dingen door middel van de zinnebeeldige namen gegeven aan de twee zonen van de profeet. Ze worden allebei genoemd in verbinding met “Immanuël.” We vinden er ook de verschijning, in het beloofde land, de Messias. Omringd door een overblijfsel van het volk dat Hem is toegewijd. De massa van het volk is in opstand en vol ongelooft en verwerpt Hem. Op hetzelfde moment is kenmerkende van de handelingen van God de snelheid in de laatste tijden.

De naam van de eerste zoon is “Schear-jaschub.” De betekenis van de naam geeft aan de zekerheid “dat een overblijfsel zal terugkomen.” De profeet had al de betekenis aangegeven, die men aan deze uitdrukking moet geven. Na het nationale bederf en de wanhopige toestand van het volk te hebben beschreven, roept hij uit in Jesaja 1:9 “*Zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden.*” Later in Jesaja 6:9,10 zegt hij: “*Toen zeide Hij: Ga henen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende ziet, maar merkt niet. Maak het hart dezès volks vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, noch zich bekere, en Hij het geneze. Toen zeide ik: Hoe lang, Heere? En Hij zeide: Totdat de steden verwoest worden, zodat er geen inwoner zij, en de huizen, dat er geen mens zij, en dat het land met verwoesting verstrooid worde. Want de HEERE zal die mensen verre wegdoen, en de verlaten zal groot wezen in het binnenste des lands. Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal wederkeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de eik, en gelijk de haageik, in dewelke na de afwerping der bladeren nog steunsel is, alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn.*” (Jes.6:9-13 en ook Mat. 13:10-17)

De naam van de tweede zoon is “Maher-Schalal Chazbaz” en betekent: “haastig is buit, spoedig is roof.” De toepassing op het verpletterende oordeel dat het ongelukkige volk moet treffen door de Assyrische koningen is maar al te duidelijk. De kastijding was lang uitgesteld. Ze vond plaats in de dagen van Jesaja, wat de tien stammen betreft die het koninkrijk vormden. Het koninkrijk Juda werd nog enige tijd gespaard. Toch kan men de uitleg van de profetie niet beperken tot dit tijdperk. De profetie zal nog een keer in de laatste dagen verwerkelijkt worden. En misschien moeten we er een toespeling in zien op de bestraffing van de vijanden bij de uiteindelijke bevrijding van de joden. Vergelijk met Jesaja 27:6,7.

Maar de invoering van Immanuël geeft aan deze beide zonen van de profeet hun grote belang. Jesaja 7 dat over de eerste zoon spreekt, spreekt ook het duidelijkst over de geboorte van de Heiland. De tekst wordt letterlijk aangehaald in Mattheüs 1. De zoon van de

maagd was: “Immanuël”, “God met ons.” Jesaja 8 vestigt de aandacht op het feit. Dat, als het oordeel komt. Als de ware vijanden van Israël het instrument worden in hand van God om Zijn volk te straffen. Als de Assyrier als een onstuimige, overlopende beek zal zijn die alleen maar verwoesting achter zich laat. Dat het toch het land is van Immanuël. En dat daarom er een ogenblik zal zijn dat God de Zijn rechten zal opeisen van Hem die door de mensen veracht is. De Zoon in wie Hij Zijn welbehagen heeft.

In afwachting van dat ogenblik wordt Zijn naam de vertrouwensbron van de Zijnen. Want hoe groot de kracht van de mens ook is. Kan hij die God vreest altijd getroost worden door die naam: “Immanuël” D.w.z. “God met ons.” Dat zien we in Psalm 56:10,12 “*Dan zullen mijn vijanden achterwaarts keren, ten dage als ik roepen zal; dit weet ik, dat God met mij is. In God zal ik het woord prijzen; in den HEERE zal ik het woord prijzen. Ik vertrouw op God, ik zal niet vrezén; wat zou mij de mens doen?*”

Hier in Jesaja 8:8-13 en 16-18 spreekt de profeet over de Assyrische inval: “En hij zal doortrekken in Juda, hij zal het overstromen, en er doorgaan, hij zal tot aan den hals reiken; en de uitstrekkings zijner vleugelen zullen vervullen de breedte uws lands, o Immanuel! Vergezelt u te zamen, gij volken! doch wordt verbroken; en neemt ter ore, allen gij, die in verre landen zijt, omgordt u, doch wordt verbroken; omgordt u, doch wordt verbroken! Beraadslaagt een raad, doch hij zal vernietigd worden; spreekt een woord, doch het zal niet bestaan; want God is met ons!... ..Bind de getuigenis toe; verzegel de wet onder mijn leerlingen.

Daarom zal ik den Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal Hem verwachten. Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israel, van den HEERE der heirscharen, Die op den berg Sion woont.”

Wat de vereniging van mensen betreft. Waarmee ze kracht bijzetten aan hun verschillende plannen en hun wil opleggen. Vragen we ons af of er ooit een tijd is geweest waarin dat zo'n grote rol heeft gespeeld als heden. Door middel van samenbundeling op allerlei gebied slagen mensen in hun plannen. Op hetzelfde moment zien we dat “Immanuël” bezig is Zijn discipelen rond zich te verzamelen. En in dit overblijfsel, heden christenen, ontplooit zich de genade van God. Een genade, die, al wekt ze de jood tot jaloezie, aan die zelfde jood de garantie biedt van nationale zegen, die voor het volk is weggelegd. (Rom.11:11,14,25,26) Dat God geeft dat alle joden het geloofden. Enigen geloven het en maken deel uit van het overblijfsel. Het overblijfsel dat als gevolg van de verwerping van de Messias het stempel draagt van de “armen der kudde”

Uit dat wat gezegd is moeten we echter niet de conclusie trekken dat het overblijfsel uit de tijd van de Heer een duidelijke opvatting van de betekenis van de profetie zou hebben gehad. Toch moesten de algemene

aanwijzingen die aan de oppervlakte verschenen ze duidelijk hebben moeten maken dat er een ontknoping aan kwam. Hun wensen zouden worden vervuld. Zij moesten op die manier aangemoedigd moeten zijn zich rond hun Heiland te scharen. Hoe Hij ook veracht werd door hun politieke of godsdienstige hoofden. Is dat ook niet zo in onze dagen? Het is zeker dat we aan het eind van de genadetijd zijn. De verschillende sociale en politieke krachten ontwikkelen zich met een buitengewone snelheid. Ze brengen onverwachte en beangstigende en alsmaar toenemende veranderingen. De Heer zegt het zelf in Mattheüs 24:1-33; Lukas 21:25-27; 23:27-31 en vergelijk die met Openbaring 6:12-17. De oversten van deze wereld kunnen de moeilijkheden niet bezweren. Ze duiken van alle kanten op en nemen elke dag toe. En dat terwijl het gezag van Rome (het Europa) merkbare vorderingen maakt. De groeiende macht van de eenheid, terwijl de afzonderlijke regeringen bedreigt worden. Hij die de Heer liefheeft kan zich noch over het een of het andere verheugen. Voor de gelovige is er maar een ontknoping die aan zijn hoop beantwoord. Hij is in afwachting van datgene wat zijn hart vervult met moed. En wat de wereld veracht en miskent. De komst van Christus in heerlijkheid.

Laten we terugkeren tot de verhalen van de Evangeliën die de profetische openbaringen rechtvaardigen voor zover, die hun vervulling al gehad hebben en die de Messias laten zien in het midden van het overblijfsel. Wie zou hebben kunnen denken dat het eerste bericht van de geboorte van de Messias door engelen zou worden gebracht aan eenvoudige herders, die hun kudden bewaakten in de velden van Bethlehem? Of dat ze de Heer zouden vinden in een kribbe? Toch was dat het teken dat hun door de hemelse boodschapper was gegeven en dat tegelijk moest bewijzen en hun geloof moest bevestigen dat zij hadden aan de wonderlijke mededeling. Zij aarzelden niet om er van te profiteren. En namen het aan als een goddelijke uitnodiging om dadelijk naar Bethlehem te gaan. Diezelfde nacht gingen zij heen om het kindje te zien. Ze werden niet teleurgesteld! Wonder na wonder bewees, dat alles van God was. “En allen die het hoorden, verwonderden zich over de dingen waarover door de herders tot hen werd gesproken.” En “Maria echter bewaarde al deze dingen en overwoog ze in haar hart.” De lof vloeyde over. Een menigte van hemelse legerscharen kon zich niet inhouden en spoedig toen de herders deelnamen aan de aanbidding weerklonken ook menselijke harten in overeenstemming met de hemelse stemmen.

Die in Jeruzalem de verlossing verwachtten ontvingen ook hun deel van de troost en vreugde. Vermengd met gevoelens van verbazing toen ze dachten aan de wegen van God. De Simeon's en Anna's konden wel meevoelen met Maria en niet haar het geheim delen van de geboorte van de Heer. Zij zouden spoedig deze wereld verlaten, in het gelukkige vooruitzicht een beter deel te hebben in de hemel, maar nu ook met de wetenschap dat ze de Messias, de Christus hadden gezien. De “God der geesten van alle vlees” die de mensen wilde zegenen kon zich niet beperken tot wat

op aarde zal gebeuren. Het koninkrijk van God moet op aarde gevestigd worden weliswaar, maar tegelijkertijd zegt de Heer: “de rechtvaardigen zullen schitteren als de zon in het koninkrijk van hun Vader. (Mat13:43)

Voorlopig blijven de Her en zijn ouders naar het vles en Zijn vrienden in de schaduw. Bijna een heel geslacht moest voorbijgaan voordat het koninkrijk werd gepredikt. Om nog maar niet te spreken van de vestiging. Het volk in het algemeen verontrustte zich niet over wat plaats had gevonden. De aankomst van de Wijzen uit het Oosten die de weg vroegen was voldoende om Jeruzalem te verontrusten. Het gevoel van dat er dingen gebeurden die niet normaal waren begon de gewetens te treffen. Maar van dag tot dag werd duidelijk, dat zij die de wereld liefhadden en zij die de teugels in handen hadden, niet de Messias verwachten. Hem ook niet wilden. Hij was gekomen onder “de armen van de kudde.” Hij was hun erfdeel, hun vreugde, hun alles. Maar Hij moest verborgen blijven in Nazareth en de grote wereld in Jeruzalem voor een korte tijd wakker geworden, sliep opnieuw in. Tot op het moment dat Johannes zijn prediking begon. God wilde op de gewetens werken. Daarom zond Hij Johannes in genade. De profeet had hem aangekondigd. De engel Gabriël had gezegd: “En hij zal velen van de zonen van Israel doen terugkeren tot de Heer, hun God. En hij zal voor Hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten van de vaders te doen terugkeren tot de kinderen en de ongehoorzamen in de wijsheid van de rechtvaardigen, om de Heer een toegerust volk te bereiden.” (Luk.1:15-17; Mal.4:5-6) Geen andere weg was in staat om de harten te openen. De bekering was nodig om werkelijk de Christus aan te nemen.

Johannes en zijn zending

De prediking van Johannes de Doper trok menigtes aan. Men kon er niet onverschillig tegenover staan. Een buitengewone man, een woestijnmens. Hij leefde buiten het lawaai van de stad en woonplaatsen van het volk. Hij was niet verwaand, alleen bevestigde hij dat in hem de profetie van Jesaja vervuld werd. Johannes verscheen als een van de oude profeten en was strenger dan van hen. De vier eeuwen die voorbij gegaan waren, sinds de kanon van het Oude Testament was afgesloten, gaven aan het getuigenis alleen maar meer kracht. Zijn overtuiging en strengheid hadden een onweerstaanbare aantrekkingskracht op het volk. Het onderwerp van zijn prediking – het feit dat het Koninkrijk der hemelen nabij gekomen was (Mat.3:1,2) – was geschikt om het geweten te raken. De nabije vestiging van het koninkrijk kon niet anders dan de hoop van alle Joden opwekken. Zijn dringende oproep tot bekering werd vergezeld van iets nieuws, die van de doop. Die doop op zich maakte een diepe indruk op het volk. Vanaf dat ogenblik was het dan ook niet verwonderlijk dat het volk zich in menigten naar Johannes begaf aan de oebers van de Jordaan. Daar

beleed iedereen zijn zonden. Alleen in dat geval werden ze door Johannes ontvangen. Zoals de Heer het later zei, zijn oproep was een klaagzang, klachten die berouw opwekten. (Verg. Jes.22:12; 59:11-13) Dat was gepast voor zondaars en Johannes zocht niets anders. Hij wilde dat zij met een ontwaakt geweten in de tegenwoordigheid van God tot inkeer kwamen. Hij kon de zonden niet wegnemen. Hij kon ook niet tegen het volk zeggen dat God ze spoedig zou wegdoen. Dat was zijn opdracht niet. Hij moest zich beperken tot aandringen op de vestiging van Gods gezag. Zodat iedereen voor zichzelf de ernst begreep van direct met God van doen te hebben. En dan in verootmoediging, voor Hem die de harten doorzoekt, de plaats in te nemen van een berouwvolle zondaar.

Hoewel hij een priester was heeft Johannes geen enkele offerande gebracht. Hij steunde niet op een godsdienstig gebruik. Toch hadden de leiders van het volk van hem de toestemming van leraars kunnen eisen of een goddelijke oorsprong. Hij deed geen beroep op het gevestigde priesterschap. Zond niemand naar de tempel in Jeruzalem. Ook niet naar het altaar. Ook gebruikte hij geen zoenbloed van een slachtoffer. Maar omdat de mensen als ze aan zijn roeping gehoor gaven voor God kwamen te staan als zondaars, moest de doop hun laten begrijpen dat God voor hen tussenbeide zou komen. Hoe God dit zou doen zei Johannes niet. Dat was zijn opdracht niet. Want, zoals Jesaja gezegd had, hij was “de stem van een roepende in de woestijn, om de weg van de Heer te bereiden.”

Toch gaf de doop van Johannes hoop. Op wat voor manier een zondaar het ook opvatte. Als een officiële wassing, of als alleen de openlijke erkenning van de noodzakelijkheid van een wassing die nodig is voor schuldigen, of als het zegel op zijn gedane belijdenis, of als een voorbereidend gebruik waarvan hij later de betekenis zou begrijpen. Iedereen was in zijn hart overtuigd dat de dingen hier niet bij zouden blijven. God zou tussenbeide komen en wel in genade. Een ding was duidelijk. Zij die de doop aannamen “rechtvaardigden God” terwijl ze Zijn woord geloofden en op Hem vertrouwden. Zij die Johannes prediking weigerden, “*hebben de raad van God voor zichzelf terzijde gesteld, daar zij niet door hem waren gedoopt.*” (Luk.7:29,30)

Meerderen vroegen zich af of Johannes niet zelf de Messias was. En of hij niet spoedig van rol zou wisselen. De zak van de profeet zou achterlaten om de koninklijke mantel en de kroon aan te nemen. Deze bespiegelingen duurden maar kort want Johannes antwoordde “*en zei tot allen: Ik doop u wel met water, maar Hij komt die sterker is dan ik, Wiens schoenriemen ik niet waard ben los te maken; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en vuur.*” (Luk.3:15,16) Men moest dus wachten op een tweede doop verschillend van de eerste. Een doop die geen enkele profeet, hoe groot ook, (en Johannes was de grootste) kon toedienen. De doop met de Heilige Geest en vuur, was een goddelijke zaak. Johannes cijferde zichzelf

weg voor Hem die komen ging. Hij verrichtte zijn dienst door alle harten op Christus te richten.

Toch had het werk van Johannes. Zoals overigens elke voorstelling van de waarheid in een zondige wereld. Tot gevolg gehad, overeenkomend met profetische aanwijzingen, nog duidelijker te maken, dat er twee soorten mensen waren:

Zondaars, die naar hun eigen oordeel en naar het oordeel van allen, behoefte hadden aan bekering;

Zogenaamde godsdienstigen, die alleen maar aan hun maatschappelijke positie dachten. Het gezag lieten gelden voor eigen voordeel en daarbij de eer van mensen zochten.

De laatsten verborgen onder hun godsdienstigheid een dodelijke haat tegen de waarheid en tegen God. Johannes ontmaskert ze in krachtige bewoordingen. Ze werden niet gespaard en hij toonde aan dat, als zij mensen bedrogen, ze God toch niet konden bedriegen en God hun niet nodig had om Zijn beloften te vervullen. Hij kon zelfs uit stenen Abraham kinderen verwekken. En nog meer de bijl lag al aan de wortel van de boom en iedere boom die geen goede vrucht voortbracht zou worden omgehouden en in het vuur geworpen. *Adderengebroed*, zo noemt hij hun. *“Wie heeft u een aanwijzing gegeven om de komende toorn te ontvluchten? Brengt dan vruchten voort, de bekering waardig.”* (Luk.3:7-9) Dat was teveel voor de Farizeeën en Sadduceeën. Hun tegenstand tegenover de profeet werd steeds groter. Hun heimelijke vijandschap werd sterker. Maar ze durfden dit niet openlijk uitspreken, omdat ze bang waren voor het volk. Want allen dachten dat Johannes werkelijk een profeet was. (Mark.11:30-32)

Het volk werd voorbereid op de dienst van Christus. Johannes als Zijn afgezant zou al gauw aan de lijve ontdekken, de waarheid van de woorden van zijn Meester: *“Vuur ben Ik komen werpen op de aarde.”* En ook: *“Meent niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen maar een zwaard.”* (Luk.12:49; Mat.10:34) Johannes werd in de gevangenis geworpen. En Koning Herodes liet hem onthoofden op zijn verjaardag op verzoek van zijn eerloze vrouw. De discipelen van Johannes hoorden niet tot diegenen die het volk bestuurden. Ze hadden ook geen binding met hen die dat wel deden. Het waren de “armen van de kudde.” Een positie, die de komst van Christus in hun midden, alleen maar meer zou laten uitkomen.

Zonder dat zij het in de gaten hadden, had de ontvangst die de prediking van Johannes evangelie te beurt viel het gevolg, dat de discipelen gescheiden van hen die de wereld zochten. Zij leerden alle dingen te oordelen naar de gedachten van God. Maar er is nog een punt in de dienst van Johannes dat we nog niet besproken hebben. Hij was het, door God gekozen, instrument om voor de Messias een deur te openen. Die meer dan wat dan ook dient om Zijn genade te laten zien.

Wat is de doop van de Heer een wondervolle stap in de weg van Zijn vrijwillige diepe vernedering! Wat een volmaakt goddelijke neerbuigende goedheid! Wat een alles over treffende genade, die nog meer gaat schitteren in Zijn één worden met zondaars, dan in de zorgen, waarmee God, in Zijn barmhartigheid, ze omringt. En beveiligd voor het oordeel dat ze verdiend hadden. Job heeft iets van die zorgen gekend. Hij zocht de tegenwoordigheid van God meer dan zijn vrienden. (Job23:1-10) Maar Job heeft nooit horen spreken over een soevereine genade, die om zondaars te redden, zich in hun midden zou plaatsen en zich met hen één zou maken. Toch was dat de genade van Christus. Hoe boosaardig het hart ook was dat het gezegde bespottelijk maakt. Het is waar, soeverein goddelijk waar. Men kon in Jezus zien: *“een vriend van tollenaars en zondaars.”* (Luk.7:34) God wil niet straffen of verpletteren diegenen die zichzelf als zondaars erkennen. Hij wilde laten zien hoever zijn genade en gunst ging. Hen van de rechtbank trekken. Zich één maken met hen.

Het feit ligt daar. Onbegrijpelijk zelfs voor een profeet als Johannes. En nog steeds is het een onverklaarbaar feit. Wat zullen wij ervan zeggen? Het is bijna tegenstrijdig. Want als Jezus het nodig had gedoopt te worden, hoe kon Hij dan van Godswege de noodzakelijke schuldvergeving verkondigen aan de gedoopten? Dus kunnen we begrijpen dat Johannes moest tegenwerpen: *“Ik heb nodig door U gedoopt te worden, en U komt tot mij?”* (Mat.3:14) Maar Johannes moest het hoofd buigen voor zijn Meester. Zijn taak was eenvoudig te gehoorzamen. Hij moest zijn opdracht om te dopen volbrengen. Door zich over te geven aan Gods wil daarover, zoals voor elk gevolg van zijn dienst. Hij zou die dienst niet voltooien voordat hij met eigen ogen zou zien, de Messias te midden van het getrouwe overblijfsel van die tijd. Hij zag Hem die plaats innemen door de weg van de doop. Want geen andere weg was er mogelijk. In de doop ging het om Zijn Persoon. Niet om een eenvoudig medelijden dat een weldoener zou kunnen tonen. Of een trouw van iemand die persoonlijk geen verbinding had met de voorwerpen van zijn zorg. Laten we niet vergeten, dat de gedoopten door de drang van de omstandigheden, niet in staat waren iets te zeggen om zich te rechtvaardigen, want zij waren tot de doop gekomen met belijdenis van zonden. De doop liet al zien dat iedereen een zondaar was en daarom op grond van de wet de dood schuldig. Maar Jezus, die geen zonde gekend heeft, is te midden van dit volk gekomen om zich ook te laten dopen. En de uitleg die Hij voldoende vond om te geven was: *“Laat Mij nu begaan; want zo past het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem begaan. Nadat nu Jezus was gedoopt, steeg Hij terstond op uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag de Geest van God neerdalen als een duif en op Zich komen; en zie, een stem uit de hemelen zei: Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden.”* (Mat.3:15-17) God verschijnt en openbaart zich openlijk voor de eerste maal. De stem van de

Vader liet zich horen. De Heilige Geest daalde neer in een lichamelijke gedaante. Dat alles om de Zoon te verheerlijken. Die zich zo vernederd had, dat Hij een plaats onder de zondaars innam, die Hij was komen redden. Ja, Het is God – Vader, Zoon en Heilige Geest. “Laten wij ons voor Hem neerbuigen en Zijn naam aanbidden. Voortaan bevindt Jezus zich te midden van het overblijfsel. Of beter gezegd: het overblijfsel is om hem vergaderd.

De doop van Johannes.

Toen de Heer zich liet dopen, zei Hij: *“Laat Mij nu begaan; want zo past het ons alle gerechtigheid te vervullen.”* (Mat.3:15) Hij wilde de gerechtigheid vervullen. Niet door de mensen te oordelen. Maar door ze te redden. Dat was inderdaad een ontplooiing van soevereine genade. Jezus die zich één maakte met hen die naar de prediking van Johannes hadden geluisterd. Maar Hij kon niet handelen in genade ten koste van de gerechtigheid. De rechten en de heerlijkheid van God handhaven komt op de eerste plaats als het gaat om de gerechtigheid te vervullen. Daarom gaat Jezus naar de doop van Johannes de dooper, dat was Zijn opdracht van Godswege.

Laten we in het kort, vanuit dit oogpunt, het gevolg bekijken, van de prediking van Johannes, op de menigten, die bij hem kwamen. Om tot God te kunnen naderen als aanbidders. Om voor Hem te kunnen staan. Moeten we heilig zijn. Wij zijn niet heilig. Wij zijn allemaal zondaars. Nog erger, door onze zonden, hebben wij van God een Rechter gemaakt. Hij is heilig, dat weten we best, en Hij kan de zonde in Zijn tegenwoordigheid niet verdragen. *“Gij zijt te rein van ogen, dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kwelling kunt Gij niet aanschouwen; waarom zoudt Gij aanschouwen die trouwelooslijk handelen? Waarom zoudt Gij zwijgen, als de goddeloze dien verslindt, die rechtvaardiger is dan hij?”* (Hab.1:13) Voor alles hebben we dus gerechtigheid nodig. Een gerechtigheid van God en die wij kennen in de vergeving van zonden. En wie kan ons die gerechtigheid geven dan God alleen? (Vergelijk Rom.4:5-8 met Rom.3:21-26)

De toepassing van deze gerechtigheid is iets persoonlijks. Individueel voor iedere zondaar. Nodig daarvoor is dat God Zijn plaats heeft in het hart. Ieder moet begrijpen, voor zichzelf, dat hij direct met God te doen heeft. Omdat de mensen zondaars zijn en God een God van waarheid is, kan men zich alleen als zondaar, die het oordeel verdient voor God stellen. En de prediking van Johannes bracht dat naar voren. Want hij legde de nadruk op de nabijheid van het Koninkrijk van God. Daardoor liet hij het Goddelijk gezag, waaraan niemand zich kan onttrekken, op de gewetens drukken. Ieder moest voor een onpartijdige rechtbank verschijnen. De Joden, afstammelingen van Abraham, hadden geen recht de onvoorwaardelijke beloften aan hun vaders gedaan, te claimen. Voor alles moest de kwestie van de zonde opgelost worden. Johannes zei: *“en denkt niet dat u bij uzelf kunt zeggen: Wij hebben*

Abraham tot vader! Want ik zeg u, dat God uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken. En de bijl ligt al aan de wortel van de bomen; elke boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen.” (Mat.3:9,10) Nu de vestiging van het Koninkrijk van God nabij was, moesten alle dingen op hun plaats gezet worden.

Het beginsel was niet nieuw, maar het ging om het te erkennen. Het lied dat Mozes schreef als getuigenis tegen een opstandig volk, begint met de heiligheid van God en het bederf van Israël te openbaren. *“Want ik zal den Naam des HEEREN uitroepen; geeft onze God grootheid! Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is; want al Zijn wegen zijn gerichte. God is waarheid, en is geen onrecht; rechtvaardig en recht is Hij. Hij heeft het tegen Hem verdorven; het zijn Zijn kinderen niet; de schandvlek is hun; het is een verkeerd en verdraaid geslacht.”* (Deut.32:3-5) Wij begrijpen het. Ons geweten zegt het ons. Een zondaar is pas waarachtig voor God op het moment dat hij zijn toestand erkent. Lees de belijdenis van David in Psalm 51:5-8. *“Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij. Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten. Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen. Zie, Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste, en in het verborgene maakt Gij mij wijsheid bekend.”* Maar hoe zou een zondaar zo voor een rechtvaardig God durven staan, de Rechter van de hele aarde? (Gen.18:25) Dan alleen als hij zich ondersteund weet door hoop op vergeving? Hoe had David het kunnen doen als hij niet uit de mond van de profeet had gehoord: *“De HEERE heeft ook uw zonde weggenomen, gij zult niet sterven.”* (2Sam.12:13) Van dat ogenblik af heeft hij Psalm 51:16 kunnen uitspreken. *“Verlos mij van bloedschulden, o God, Gij, God mijns heils! zo zal mijn tong Uw gerechtigheid vrolijk roemen.”*

De doop van Johannes stelde de gelovige de zekerheid voor, dat God hem zou vergeven. Hoewel het hem niet duidelijk maakte, wanneer en hoe God deze vergeving zou uitwerken, terwijl de gerechtigheid van God gehandhaafd zou blijven. Johannes predikte de doop der bekering tot vergeving van zonden. (Luk.3:3) Zij die er naar luisterden konden zich vrijmoedig tot hem keren om hun belijdenis te doen.

Maar vanaf het ogenblik dat de Heer en Heiland, de Messias zelf (Luk.2:11) plaats genomen heeft in het midden van de gedoopten – Hij die geen zonden had te belijden – heeft Zijn tegenwoordigheid aan de doop (en ook aan de geschriften van de profeten) een waarde gegeven, die het eenvoudige feit van vergiffenis, niet kon weergeven. Is dat niet de reden waarom de Heilige Geest in het eerste Evangelie volledig zwijgt over de vergeving van zonden? Mattheüs in zijn beschrijving van de dienst van Johannes spreekt er niet over. Dat doet hij wel over de bekering en belijdenis maar niet over vergeving. Er was iets groter dan de vergeving, een zegening van onschatbare waarde. Die alleen Jezus

kan geven. Namelijk, de Naam van de Vader te openbaren en de vergeven en geredde zondaars in te voeren bij de Vader in Zijn huis om daar een eeuwig deel te hebben met de Zoon van Zijn Liefde. En die kennis van de Vader moest al op aarde beginnen, in gemeenschap met de Zoon die alleen de Vader heeft gezien. (Joh.1:18; 3:11; 5:37; 6:46; 8:38) En nog meer dan dat. De Heer Jezus wil Zijn verlost en voor eeuwig bij zich hebben in de heerlijkheid. (Joh.14:13; 17:24)

Deze oneindige gedachten van de genade van God, voor wat betreft de heiligmaking en heerlijkheid, worden ons meegegeeld in Hebr.2. God wil vele zonen in de heerlijkheid hebben. Het behaagt Hem deze zonen uit het midden van zondaars op aarde te nemen. Voor de heerlijkheid van God staat dus op de eerste plaats ze te heiligen. De Heer Jezus kon dat alleen door Zijn dood en stervende, verenigt Hij zich met hen. *“Hij die heiligt en zij die geheiligd worden zijn alleen uit één”* wordt gezegd. (Hebr.2:11) Hij wordt *“Overste Leidsman van hun behoudenis”* door het lijden. Maar om te kunnen sterven, moest Hij een weinig minder worden dan de engelen. Hij moest mens worden.

“Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deelgenomen, opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die uit vrees voor de dood hun hele leven door aan slavernij onderworpen waren.” (Hebr.2:14,15) De Heer Jezus was niet op aarde gekomen om terug te keren tot de Vader zoals Hij gekomen was. Want zoals Hij zelf gezegd heeft, als Hij niet gestorven was, zou Hij alleen gebleven zijn. Alleen in Zijn eigen volmaaktheid, die de mensen niet kenden en waaraan zij, zonder Zijn dood geen deel konden hebben. Tot dat doel was Hij bereid, hun zonden in Zijn eigen lichaam op het hout te dragen. (1Petr.2:24) Het doodsvonnis lag op iedere zondaar. Daarom moest Hij in de dood gaan om hen ervan te bevrijden, die omdat ze zondaars waren onderworpen aan het oordeel van God. Alleen op die manier kon Hij ze verlossen. Hij was gekomen om God te verheerlijken en Zijn wil te volbrengen in alle dingen. Door die wil zijn wij geheiligd. (Hebr.10:10)

Ja, de Heer is mens geworden. *“Het Woord is vlees geworden.”* (Joh.1:14) Hij is mens geworden om te sterven. En op het ogenblik van Zijn doop, moest Hij openlijk de plaats innemen, die overeenkwam met de oneindige genade van God voor mensen. De eerste stap in Zijn persoonlijke vereniging met zondaars. Hij zelf zonder zonde, tot zonde gemaakt. Kostbare Heiland, mochten wij U volgen, terwijl wij U aanbidden. U volgen om beter te weten, wat in Uw hart is!

Zijn gehele leer was een bevestiging van deze eerste stap in de absolute toewijding. Hij zegt: “Die gezond zijn hebben geen geneesheer nodig, maar die ziek zijn, zei Hij. Ga heen een leer wat het is: Ik wil barmhartigheid en geen offerande. Want ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars.” (Mat.9:12,13; Hos.6:6) De Heer zoekt niet zijn eigen

eer, maar die van God. (Joh.7:18; 8:50) Hij plaatst de ziel altijd in de tegenwoordigheid van God. Zijn eerste antwoord aan de Samaritaanse had als doel. Als u de gave van God kende en Wie Hij is die tot u zegt: “Geef Mij te drinken, dan zou u aan Hem hebben gevraagd en Hij zou u levend water hebben gegeven.” (Joh.4:10) Zelfs als Hij wonderen deed, handelde Hij zo, dat de lof ervan tot God terugkeerde. De voorbeelden ervan zijn talrijk. (zie o.a. Luk.5:25,26; 7:16; 17:15; 18:43) Het belangrijkste was zoals we gezien hebben, de rechten en heerlijkheid van God te handhaven. Zo te handelen, dat God de plaats had, die Hem toekwam in alle harten.

Een ander gevolg van de doop van Johannes was de gelovigen af te zonderen van de bedrijvige en egoïstische, ongelovige wereld. Niet op een vleselijke manier om aandacht te trekken. Maar geestelijk en voor God, die de harten onderzoekt en niet kijkt naar de uiterlijke schijn. Johannes onder wees de goedheid, gerechtigheid en vrede. Dingen die ieder mens moest uitoefenen in de omstandigheden waarin God hem had geplaatst. Het ging er niet om omstandigheden te veranderen. Of verhoudingen en verbindingen te wijzigen. Maar het gaat erom God te verheerlijken door een onberispelijk gedrag. *“Laat hij die twee onderklederen heeft, meedelen aan wie er geen heeft, en laat hij die voedsel heeft, evenzo doen. Nu kwamen er ook tollenaars om gedoopt te worden en zij zeiden tot hem: Meester, wat moeten wij doen? Hij nu zei tot hen: Vordert niets meer dan u is voorgeschreven. En ook soldaten vroegen hem aldus: En wij, wat moeten wij doen? En hij zei tot hen: Plundert niemand uit en beschuldigt niemand vals, en wees tevreden met uw soldij.”* (Luk.3:10-14) De Heer ging helemaal mee in dit soort dingen. Zijn leer zou daarop de klemtoon leggen op een ongekennde wijze. Zelfs voor Johannes. Want de volledige en absolute vergeving van zonden moest het uitgangspunt zijn van de praktische gerechtigheid. Men moest vergeven zoals men zelf vergeven was. Johannes kon dat niet verkondigen. Want hij kon niet zeggen dat de zonden vergeven waren. Inderdaad pas op het kruis van de Heer Jezus werd het werk van de verlossing volbracht. Maar terwijl Hij naar het kruis ging, onderwees de Heer Jezus de gevolgen van Zijn werk. Niet alleen ten opzichte van de verlossing van de mens van de dood en van het oordeel. Maar ook voor het besturen van hun gedachten en gedrag in deze wereld. Vergelijk wat Paulus later tot Titus zegt: *“Want de genade van God, heilbrengend voor alle mensen, is verschenen en onderwijst ons, dat wij met verzaking van de goddeloosheid en de wereldse begeerten ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig zouden leven in deze tegenwoordige eeuw, in de verwachting van de gelukkige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus, die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle wetteloosheid verlosse en Zichzelf een eigen volk reinigde, ijverig in goede werken.”* (Tit.2:11-13)

“Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het

leven, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld.” (1Joh.2:16) Daarom is de wereld in zijn beginsel absoluut tegengesteld aan het hart van Christus. Zijn laatste gebed voor de Zijnen bevat de bede, dat zij bewaard zouden blijven voor de wereld. Niet weggenomen uit de wereld, maar bewaard voor het kwaad, dat haar kenmerkt. (Joh.17:11-19) Vanaf het begin van Zijn dienst op aarde heeft de Heer Jezus de “overste van de wereld” moeten ontmoeten. Een naam die hem is gegeven in het zicht van het kruis. (Joh.14:30) Verzoeker zoals altijd, van de hof van Eden af, tracht hij de Heer in de weg van de wereld te dringen. Probeert Hem over te halen om eigen eer na te streven. Mar de Heer wijst de vijand af. “Hij bindt de sterke” niet door hem te verpletteren door Zijn goddelijke kracht, maar door de plaats in te nemen, die Hij in genade had ingenomen, in het midden van de mensen. Hij leefde van alle Woord van God. Was afhankelijk van God. En was tevreden met alles wat God Hem had bereid. Hij wil geen twistgesprek beginnen met Satan. Een listig en verleidelijk gebied. Daar had Eva zich op gewaagd. Het liep uit op verlies. De Heer beperkt zich tot wat geschreven staat voor de mens. Verheerlijkt God volkomen door deze nederige plaats te bewaren, waar de gehoorzame mens altijd zijn geluk zal vinden. (zie Ps.16:2,5-9) De Heer Jezus weigert absoluut het lokaas van de wereld en haar eer.

Zo zien we dat alles op zijn juiste plaats staat in de Persoon en de daden van de Heer Jezus. Zelfs voor dat Hij begint te prediken of Zijn discipelen roept. De heerlijkheid van God wordt gehandhaafd. Satan wordt gebonden, de wereld is zedelijk geoordeeld, opdat de gelovigen er volledig van zouden zijn gescheiden. De zonden ging de Heer Jezus dragen. En op die manier de dood zijn prikkel ontnemend en ons voor eeuwig onttrekkend aan het rechtvaardig oordeel van God.

Het evangelie van het koninkrijk.

Zodra Johannes in de gevangenis is gezet, begint de Heer in Galilea te prediken. Hij zet de dienst van Johannes voort en zet daarbij nog meer de nadruk op de nabijheid van het koninkrijk en daarom de noodzaak van bekering. Nu Hij, de Koning, gekomen was, bleef er maar één ding over, Hem aan te nemen. Alle zegeningen waren in Zijn hand. We lezen in Markus 1:14,15: “Maar nadat Johannes was overgeleverd, kwam Jezus naar Galilea en predikte het evangelie van het koninkrijk van God en zei: De tijd is vervuld en het koninkrijk van God is nabij gekomen; bekeert u en geloof in het evangelie.”

Om de Koning te ontvangen en van de genade te genieten, die met een eed aan David was beloofd, moets men zich tot God keren in oprecht berouw. De woorden van de Psalm zouden dan in vervulling gaan voor het joodse volk onder de regering van de Messias. De ware Zoon van David en het onderwerp van de profetie. “Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn

lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen. Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege!” (Ps.89:34-36)

In overeenstemming daarmee roept de profeet uit: “Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort, en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David. Ziet, Ik heb hem tot een getuige der volken gegeven, een vorst en gebieder der volken. Ziet, gij zult een volk roepen, dat gij niet kent, en het volk, dat u niet kende, zal tot u lopen, om des HEEREN uws Gods wil, en om des Heiligen Israels wil, want Hij heeft u verheerlijkt. Zoekt den HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.” (Jes.55:3-7)

Hieruit blijkt dus dat het genieten van de belofte afhing van de bekering. Het kon niet anders. God kon en wilde niet stoffelijke zegeningen van welke aard dan ook in handen geven van hen die zich alleen maar van zouden verrijken en om de zwakken te onderdrukken. Integendeel, de armen en bedroefden zullen in het bijzonder de voorwerpen van Zijn zorg zijn. “Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE. Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel.” (Eze.34:15,16. Zie ook Ps.72:2-4.)

Ja, het Koninkrijk van God was dichtbij gekomen. Het Koninkrijk dat geheel heiligheid en gerechtigheid is en waarin het woord verwerkelijkt wordt: De mens zal van brood alleen niet leven, maar van alle woord dat de mond van God uitgaat. “Want het koninkrijk van God is niet eten en drinken, maar rechtvaardigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest.” (Rom.14:17) En de Koning zelf was daar, zachtmoedig, nederig. Gekomen, niet om te oordelen, maar om te redden. Ze konden bijna met de vinger de zegeningen aanraken. Het horen ervan alleen al had de getrouwen verheugd. En voor hen die alleen aan stoffelijke zegeningen dachten was dit voer voor de nationale trots van dromen van toekomstig geluk Maar ze wilden de heiligheid niet, die het Huis des Heren tot sieraad is. Ze waren niet verontrust over het feit dat de zetel van het verderf, die onder de schijn van recht, onheil sticht, niet te verenigen is met Hem. (Ps.93:2,5; Ps.94:20)

Spoedig moest de Heer tegen hen zeggen: “en toch wilt u tot Mij niet komen opdat u leven hebt.” (Joh.5:40) En iets later: “Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en hen stenigt die tot u zijn gezonden, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen bijeenverzamelen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels, en u hebt niet gewild.” (Luk.13:34) De Heer wist alles, wat gebeuren zou. Voor Hem was alles van te voren bekend. Niettemin zette Hij Zijn loopbaan voort. De Heer Jezus wilde discipelen hebben, niet alleen maar in de gewone zin van het woord, zoals Johannes ze had gemaakt.

Maar Hij wilde ze één maken met Hem, op een bijzonder wijze. Mannen, die zouden deelnemen aan Zijn dienst. En Hij gaaf aan de twaalf de naam Apostelen. (Luk.6:13) Deze vissers, die hun dagelijkse arbeid op het meer van Tiberias uitoefenden, kunnen Zijn roeping niet weerstaan. Zij volgen Hem zonder aarzeling en zonder uitstel. Petrus en Andreas verlaten hun netten, scheiden van hun vader, die ze achterlaten in het schip met de huurlingen. (Mat.4:18-22; Mark.1:16-20) “En Hij trok in heel Galilea rond, leerde in hun synagogen, predikte het evangelie van het koninkrijk en genas elke ziekte en elke kwaal onder het volk.” (Mat.4:23) Hij ondersteunde Zijn leer met tekenen van genezing, iets, dat Johannes nooit had gedaan. (Joh.10:41)

De leer van Jezus verwonderde de menigte allereerst door de kracht en het gezag, waarmee ze bekleed was, dan door zijn wijsheid. (Mark.1:22; 6:2) “Want Hij leerde hen als iemand die gezag heeft, en niet als hun schriftgeleerden.” (Mat.7:29) De leer had nog een eigenschap, waar het volk, tenminste voor het ogenblik, het belang niet van zag of kon zien. Dat was Zijn buitengewone reinheid. De wet van Mozes gegeven voor weerspannigen zondaars (1Tim.1:9) was niet voldoende, als gids voor hem, die Christus ging volgen. De leer van Christus veronderstelde niet noodzakelijk een toestand van zonde bij hem tot wie zij zich richtte. Het gaat er hier niet om zijn eigen hart te peilen. Maar het richtsnoer te leggen hoe hij moest wandelen. De Heer was het voorbeeld dat ze moesten volgen. Zijn wandel was de maat van de volmaaktheid die Hij eiste. “*Weest u dan volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is.*” (Mat.5:48) De Heer leerde een zachtaardigheid, een tederheid, een zelfverloochening, onbekend in de wereld en waarvan men tevoren nooit had horen spreken. Het is de maatstaf van het praktisch christendom. De gelovige leert er hoe Christus heeft gewandeld en wat het is, Hem na te volgen, terwijl hij profiteert van de geestelijke krachten, die de Heer tot zijn beschikking stelt. Barmhartigheid, vrede, liefde, het goede doende, het gebed. (Mat.5:7,9,42-47) Behalve de uitoefening van het goed tegenover anderen leert men er ook, hoe men zich zelf moet oordelen voor God. De leer van de Heer legt de vinger op de wortel van het verborgen kwaad. Het spreekt over iemand, die gemakkelijk kwaad wordt op zijn broeder (zelfs wanneer er geen enkel uitwendig teken zou zijn van wat er in het hart omgaat) in dezelfde woorden, waarop de wet spreekt over moord. (Mat5:21,22)

“Hebt u zo Christus geleerd?” Waar u Hem immers hebt gehoord en in Hem bent onderwezen, zoals de waarheid in Jezus is: dat u, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd, die ten verderve gaat overeenkomstig zijn bedriegelijke begeerten, en vernieuwd bent in de geest van uw denken, en de nieuwe mens hebt aangedaan, die overeenkomstig God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid.” (Ef.4:20-24) Zo niet, hoe zult u dan voor hem staan die gezegd heeft: “*En als iemand mijn woorden hoort en niet bewaart, oordeel Ik hem niet; want*

Ik ben niet gekomen om de wereld te oordelen, maar om de wereld te behouden. Wie Mij verwerpt en mijn woorden niet aanneemt, heeft dat wat hem oordeelt: het woord dat Ik heb gesproken, dat zal hem oordelen op de laatste dag.” (Joh.12:47-48) Als men Christus niet kent als Heer en Heiland, kan men niet vermijden eenmaal voor Hem te verschijnen, als Hij op Zijn troon zit om te oordelen. Dan zal het te laat zijn om te denken aan bekering. Het gaat om de woorden van Heer in praktijk te brengen. Zonder dat is men als “een dwaas man, die zijn huis op het zand heeft gebouwd; en de slagregen viel en de waterstromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis; en het viel, en zijn val was groot.” (Mat.7:26,27)

Het zal duidelijk zijn, dat het menselijk verstand geen hulp is, om een leer te laten aannemen, die zo rein is als die van de Heer. De menselijke gerechtigheid, gemeten met de wet van Mozes, beantwoordt niet aan de genade van God, die zelfs tienduizend talenten toevertrouwt aan iemand. Dit feit legt de verplichting op om gelijksoortig te handelen. Zodat we er niet over denken om met geweld honderd denaren terug te krijgen. Als de gerechtigheid van God zich aan onze harten heeft geopenbaard door een onbeperkte vergeving, wordt deze vergeving voor ons de maat van praktische gerechtigheid die wij tegenover anderen moeten uitoefenen. Vergeven zoals ons vergeven is. “*Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden.*” (Joh.1:17)

God moet dus in ons werken; het vlees is van geen nut. (Joh.6:63) Maar God was daar in de Persoon van Jezus. Immanuël, God met ons. Hij was daar om te redden en te zegenen. Zoals de Heer later tot Zijn discipelen zei: “*Ik ben de wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u helemaal niets doen.*” (Joh.15:5) De wonderen, die de Heer deed, waren wel het bewijs, dat de kracht van God in werking was om te genzen. (Luk.5:17; 7:16) Een ieder kon zich daarvan overtuigen. Maar zelfs al nam men het getuigenis op die manier aan, dan was het hart niet veranderd en Jezus vertrouwde zich aan hen niet toe, die Hem toejuichten, alleen om de wonderen. (Joh.2:23-25)

Er was nog iets meer nodig, namelijk, een nieuwe geboorte. En wie kan dat bewerken dan alleen God? “Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk van God niet binnengaan. Wat uit het vlees geboren is, is vlees; en wat uit de Geest geboren is, is geest.” (Joh.3:3-7) Toch deden de wonderen een beroep op het hart. Soms vroeg het volk zich af of Jezus niet de Christus zou zijn. Dan werden de oversten ongerust en probeerden zulke vragen in de kiem te smoren. De Farizeeën zeiden openlijk, dat Jezus de boze geesten uitwierp door Beëlzebub de overste der duivelen. (Mat.12:22-24) De Heer toont hun de dwaasheid en goddeloosheid van zo'n gedachte. Maar de meeste mensen schenen tevreden met de wereld te volgen, zoals ze dat tot dat ogenblik hadden gedaan. Ze zochten de eer van mensen liever dan de eer van God. (Joh.12:42,43) Zij waren gehecht aan hun

hoofden en aan de gevestigde orde. Zolang zij maar hun eigen wil konden doen, zonder verontrust te worden. Ze wilden van Christus niet weten. Zelfs de steden, die het meest begenadigd waren, waar de Heer de meeste wonderen gedaan had, bleven onverschillig. De inwoners waren niet tot bekering gekomen. Kapernaüm, waar de Heer gewoond had en dat daardoor had moeten zijn als de hemel op aarde, beantwoordde niet aan de oproep van Christus. De profetie van Jesaja vond er vervulling. “Doch Ik zeide: Ik heb te vergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht; gewisselijk, Mijn recht is bij den HEERE, en Mijn werkloon is bij Mijn God.” (Jes.49:4) “En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen. ... Dit was het waarachtige licht, dat in de wereld komt en iedere mens verlicht. Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen.” (Joh.1:5,9-11) De Heer ontmoette een ongelooft, dat Hem zelfs verhinderde veel wonderen in hun midden te doen. (Mat.13:58) Zijn Persoon werd veracht, Zijn leer afgewezen, Zijn wonderen zelfs aan Satan toegeschreven. Hij ging een andere profetie vervullen, toen Hij voor het ongelovige volk de deur van genade sloot, een daad, die hun het koninkrijk met zijn voorrechten ontnam. Hij had de onuitsprekelijke smart te zeggen tot hen, die de voorwerpen van Zijn zorg waren geweest: “Hebt u nooit gelezen in de Schriften: De steen die de bouwlieden hebben verworpen, die is geworden tot een hoeksteen; ...? Daarom zeg Ik u, dat het koninkrijk van God van u zal worden weggenomen en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan opbrengt.” (Mat.21:42,43) De duisternis van het ongelooft leek dikker te worden op het moment dat het ware licht in de wereld scheen. Het volk naderde God met zijn lippen, zij eerden Hem met de mond, maar hun hart was ver van Hem. God ging de wijsheid van de wijzen te niet doen, en het inzicht van de verstandigen wegnemen. (Jes.29:9,14; Mat.11:25-30) De Heer wend zich van hen af om in het hart van Zijn Vader schuilplaats te zoeken. “Want Israel laat zich niet verzamelen; nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en Mijn God zal Mijn Sterkte zijn.” (Jes.49:5)

Hij ging een licht voor de heidenen worden en van Godswege het heil tot aan het einde van de aarde. Hij stond op het punt grotere dingen te openbaren dan de vestiging van Zijn koninkrijk op aarde. Dingen die verband hielden met Zijn eigen Persoon, met wat Hij was als Zoon van de Vader. En die niet afhankelijk waren van een belofte aan het bevoorrechtte volk. Het volk dat een vrije keuze had om zijn Messias te verwerpen, toen Hij zich aan hen voorstelde. (Mat.11:25-30) Van toen af, wordt de roeping van de Heer meer vertrouwelijk en kostbaarder voor het hart, dat luistert naar Hem. Hij zegt niet alleen: komt achter mij, maar “Komt tot Mij... en ik zal u rust geven.” Toch wil de Heer dit gedeelte van Zijn dienst niet afsluiten zonder getuigenis te hebben gegeven aan Johannes de dooper. (Mat.11:2-19) Johannes was op dat

moment in de gevangenis en schijnbaar door allen vergeten. Op elke manier, moest hij de afgezant zijn van Christus. Zijn huidige positie in de gevangenis was een voorafschaduw van het lijden van Christus. De heer sprak over hem en daarbij de woorden van de profeet Maleachi aanhalend. “Ziet, Ik zend u de profeet Elia.” (Mal.4:5) “Ik zeg u echter dat Elia al gekomen is, en zij hebben hem niet erkend, maar aan hem gedaan alles wat zij wilden; zo zal ook de Zoon des mensen door hen lijden.” (Mat.17:12) Johannes heeft in het lijden moeten leren de waarheid van wat hij zelf gezegd had, toen hij sprak over Christus: “Hij moet wassen, ik moet minder worden.” Het was geen kleine zaak, verlaten te worden in de gevangenis, op hetzelfde moment, dat de Messias over wie hij getuigd had, de kracht van God uitoefende in het land, in wonderen van goedheid. Waarom strekte Hij Zijn hand niet uit, om de tralies te verbreken, de poorten te openen, en de gevangene in vrijheid te stellen? Dat kon niet. Hij, die de Heer, de grootste van alle profeten noemde, de grootste die van vrouwen geboren zijn, moest ook verworpen worden. Ter dood gebracht worden. Zoals zoveel anderen, zou hij door lijden heen, de weg tot heerlijkheid vinden, wat op het lijden zou volgen.

De Messias verworpen

Niet tevreden met het feit dat zij de wonderen die zij gezien hadden, aan de macht van Satan toe geschreven hadden, dreven de Farizeeën hun haat en tegenstand zover, dat zij een aanslag wilden plegen op de Messias. Zij wilden zich ontdoen van de goddelijke bewerker van de wonderen. Hoewel hij toch altijd een ontplooiing was van genade en goedheid. “De Farizeeën nu gingen naar buiten en beraadslaagden tegen Hem dat zij Hem zouden ombrengen. Daar Jezus dit echter wist, vertrok Hij vandaar;” (Mat.12:14) en zette Zijn werk voort. Maar Hij verbood uitdrukkelijk aan het volk, dat Hem volgde, Zijn Naam openbaar te maken. Zijn positie tegenover het ongelovige volk was zo duidelijk bepaald. Dat was al zo door de woorden van de profeet aangehaald in Mattheüs 12:18. De goddelijke barmhartigheid door Israël veracht, zou aan de heidenen worden voorgesteld. Die zouden zich spoedig verheugen als zij hoorden, hoe God aan hen had gedacht. (vgl. Hand.13:44-49) Merk op dat in de tekst de volken twee keer worden genoemd en Israël als volk helemaal niet. Dan – wat nog kostbaarder is – het welbehagen van de Heer en de kracht van de Geest waren altijd in Zijn geliefde Dienstknecht. De volken zullen de voorwerpen worden van Zijn genade. “Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, Mijn Uiverkorene, in Denwelken Mijn ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijn geest op Hem gegeven; Hij zal het recht den heidenen voortbrengen. Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op de straat horen laten. Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen; met waarheid zal Hij het recht voortbrengen. Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld; en de eilanden

zullen naar Zijn leer wachten.” (Jes.42:1-4; Mat.12:18-21)

Men wordt getroffen door de tegenstelling die bestaat tussen deze tekst en die uit Mattheüs 4:13-16. Het begin van de dienst van de Heer. Daar zien we de twee oude stammen van Israël. De getuigen van de gesprekken en wonderen van Christus. Hun landstreek kwam in de dagen van de Heer overeen met Galilea. Het was twee keer verwoest door de Assyriërs voor de wegvoering van de tien stammen en de afschaffing van het koningschap in Israël. (Zie 1Kon.15:20; 2Kon.15:29; 18:9-12 Het koninkrijk van Juda bestond nog en werd pas 130 jaar later door Nebukadnezar de koning van Babel verwoest. Het zijn blijkbaar die beide invallen, waaraan Jesaja 9:1 herinnert)

In dit Galilea, dat zoveel rampen had ondergaan. In dit land, veracht door de Farizeeën, heeft de Heer Jezus graag zijn kracht ontplooid om te genezen, te behouden en het woord van het leven laten horen. (Luk.5:17; Joh.6:68) Daar ging Hij in de synagogen om te leren. Daar vond, in de plaats waar Hij was opgegroeid, de vervulling van de tekst die Zijn dienst beschreef en waar Hij zei: *“Heden is dit schriftwoord in uw oren vervuld.”* (Luk.4:21) Maar de harten waren niet bereid om Hem te ontvangen. Hoewel ze verwonderd zijn over de woorden van genade, die uit zijn mond kwamen, werden ze toch vervuld met jalousie en toorn, toen ze hoorden hoe de genade van God de grenzen van het land kan overschrijden om tot de heidenen te komen. Ze werpen de Heer de stad uit en leiden Hem naar de rand van de berg waar hun stad op gebouwd was. En probeerden Hem van de steilte af te werpen. Hij echter ging midden tussen hen door en vertrok. (Luk.4:22,28-30)

Hun wil. Hun vast besluit om Jezus te doden kwam helemaal vast te staan. Maar het werd hen niet toegestaan het tot uitvoering te brengen voordat Zijn uur gekomen was. (Joh.7:30; 8:20) Ondanks zichzelf moesten zij het ogenblik afwachten dat de Heer zelf zou zeggen: *“dit is uw uur en de macht van de duisternis.”* (Luk.22:53) Verschrikkelijke woorden. Ze verzegelen de veroordeling van het ongelukkige volk.

Hoe meer men de bijzonderheden van deze bijzondere geschiedenis volgt, hoe meer men zich verwonderd over de kracht van de goddelijke genade. Ze heeft zich ten volle ontplooid in Israël. Maar ze is niet beperkt tot Israël. De opstand van het volk tegen de Heer heeft de Messias niet verhinderd te komen. De profeten hadden dat aangekondigd. Als Hij verworpen wordt door de joden, worden de heidenen tot de zegen toegelaten. *“En Ik heb nog andere schapen, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik toebrengen, en zij zullen naar mijn stem horen; en het zal één kudde, één herder worden.”* (Joh.10:16)

Het verleden van Israël, hoe treurig hun zondige toestand ook was. Mozes en de profeten hadden hun toestand geschilderd. Hun toestand was niet zo ernstig als de verwerping van de Messias. Hun zonde, was de zonde van de wereld. Afgoderij in verschillende

vormen. De Heer noemt het de *“onreine geest”* (Mat.12:43) die zich op een gemakkelijke manier meester maakt van het natuurlijk hart. Zelfs de christenen worden gewaarschuwd tegen de afgoden. (1Kor.10:14; 1Joh.5:21) *“Wat het vlees bedenkt, vijandschap is tegen God.”* (Rom.8:7) Omdat de mens zich niet wil en niet kan onderwerpen aan de wet van God en niet in afhankelijkheid en gehoorzaamheid kan wandelen, schept hij zich goden, naar zijn gedachte, om aan de begeerte te kunnen voldoen, zonder dat hun geweten wordt verontrust. (Zie Rom.1:22-25) De wereld is na de zondvloed heel gauw tot afgoderij vervallen. Israël dat in een nauwe verbinding met God stond nadat ze uit Egypte waren getrokken heeft het niet beter gedaan. De eerste twee geboden, die op de Sinai waren gegeven, verbieden ten stelligste afgoden te aanbidden. De Israëlieten verbonden zich op een plechtige manier tot gehoorzaamheid. *“Al deze woorden, die de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen.”* (Ex.24:3,7) Maar tijdens de afwezigheid van Mozes op de berg maken zij zich een gouden kalf en buigen zich hiervoor neer. Zelfs nog voor dat zij de twee stenen tafels hadden gekregen, waarop de tien geboden door de vinger van God waren gegraveerd. De goddelijke toorn verhinderde een herhaling, maar hun hart was niet genezen. De wortels van het kwaad zaten te diep. De vruchten ervan openbaarden zich bij elke gelegenheid. Eenmaal gevestigd in het aan de vaders beloofde land, richtten de Israëlieten zich al gauw naar de praktijken van de volkeren die God niet kenden. Hun hart was afgodisch, zoals de profeet het hun herinnert. (Ezech.20) Dat was ook de droefheid in het hart van Mozes. God had Israël afgezonderd van de volkeren, opdat het de enige, levende en ware God zou aanbidden. Maar toen het afgezonderd was gaven ze zich over aan valse goden. Uiterlijk afgezonderd, maar niet afgezonderd van hart. Het gouden kalf laat dat duidelijk zien. De verschrikkelijke straf van het tien stammen rijk verhinderde Juda niet dezelfde weg te volgen. Tenslotte werd de beeldendienst tot in de tempel van Salomo bedreven. (Ezech.7:20; 8:5-18,16) Het geduld van God was ten einde. Hij zond Nebukadnezar en de Chaldeeën tegen Jeruzalem. Zij verwoestten de stad en tempel en brachten de joden naar Babel. Na 70 jaar van ballingschap keerde een zeker aantal terug in Juda. God gaf hun barmhartigheid op voorwaarde dat zij onderworpen bleven aan de vreemde machten. Vanaf dat ogenblik horen we niet meer spreken over afgoden bij de joden. Ook nu nog beroemen zij zich op hun toewijding aan de dienst van Jehova. Maar de Heer toont aan dat de afgodische geest zich van hen zal meester maken aan het einde van deze bedeling van genade. Evenzo zal ook het einde van de christelijke zijn, die de joden hebben veracht en vervolgt. Zo is de mens.

De houding van de schriftgeleerden en Farizeeën gaf de Heer de gelegenheid hun te zeggen wat er zou gebeuren. Onderwijl verbergen de schriftgeleerden en Farizeeën hun plan om Hem te doden. Ze komen huichelachtig naar Hem toe om een teken vragen. Zijn antwoord laat zien, dat het met heb afgelopen is. De

zegeningen die zo dichtbij waren gekomen, zouden uitgesteld worden. In plaats van een levende en heerlijk Messias, zouden zij Zijn kruis en graf hebben. Het teken van Jona de profeet. Het oordeel van God zou ook hen bereiken. Door ze te laten zien dat ze zich niet bekeerd hadden en geen hart voor Christus, geen enkele wens om naar Zijn wijsheid te luisteren.

Achter het zoeken van zichzelf en van eigen wil, staat de werkzaamheid van Satan. Hij wil zijn slachtoffers in het verderf storten. De mensen vermoeden dit niet en volgen blindelings de weg van hun keuze. De joodse geschiedenis is in dit opzicht een waarschuwing voor ons. "Want als zij door de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus de bevlekkingen van de wereld ontvlucht maar opnieuw daarin verstrikt zijn en erdoor overmeesterd worden, dan is voor hen het laatste erger geworden dan het eerste. Want als wij door de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus de bevlekkingen van de wereld ontvlucht maar opnieuw daarin verstrikt worden en erdoor overmeesterd worden, dan is voor ons het laatste erger geworden dan het eerste. (2Petr.2:20-22)

Het is niet voldoende het huis leeg, schoongemaakt en versierd te hebben. Veel mensen denken omdat ze geen grove zonden in hun leven hebben alles wel zal goed komen. Maar het huis (hart) moet gevuld zijn. En als dat niet is, Christus, die het hart bewaard en heiligt. Verhindert er niets de terugkeer van de onreine geest. En als hij terugkeert, komt hij met andere, nog slechter dan hij.

Al 19 eeuwen ondergaan de joden de goddelijke straf. Verjaagd uit hun land, overal vervolgd, gesmaad en gehaat. Toch dragen ze net als Kaïn het teken van God dat zij niet vernietigd zullen worden. De 70 jaar ballingschap in Babel is niets vergeleken tegenover wat hun is overkomen sinds de verwerping van de Christus. De woorden van de Heer moeten nog vervuld worden dat zij de Antichrist zullen aannemen, wanneer hij zich zal voorstellen: "in zijn eigen naam" (Joh.5:43)

Zich afkeren van de levende God om alles te aanbidden, tot de dieren toe. Zich neerbuigen voor houten en stenen afgoden, werk van mensenheden. En voor nog mindere dingen. Dat was al erg genoeg. Maar tot de dood van Christus besluiten, omdat Hij in hun midden de kracht van God in genade openbaarde. Hij die altijd deed wat de Vader behaagde. (Joh.5:16-19) Dat was de zonde van Kaïn volmaken. De joden wisten niet te profiteren van de waarschuwingen in de Schrift gegeven. Hun trots verhinderde hen zich als zondaars te erkennen. De noodzaak te voelen van een Heiland. Te begrijpen alles wat de profeten hadden gezegd in het Oude Testament. Er lag een deksel op hun hart en het blijft er totdat zij zullen zien die zij doorstoken hebben. (Zach.12:10; 2Kor.3:14-16)

De Heer was gekomen om de ogen van blinden te openen. Maar de Farizeeën, voor wat hun zelf betrof, erkenden er niet de noodzaak van. Ze zeiden dat ze zagen, maar toch waren zij meer verblind, meer verhard dan de tovenaars van Egypte. De laatsten

erkenden, tot hun verlegenheid, hun onmacht, in de tegenwoordigheid van Mozes.(Ex.8:19) De Farizeeën wilden de duidelijkste tekenen van de vinger van God niet erkennen. En dat niet alleen bij de Heer, maar ook bij hen, aan wie Hij de macht had toevertrouwd om wonderen te doen. Geen enkele profeet had zo'n macht aan anderen toevertrouwd. (Zie Luk.11:19,20) Erger nog, laten we in herinnering houden dat de Farizeeën geen erkende ongelovigen waren als de Sadduceeën. Zij vertegenwoordigden de orthodoxe godsdienstige partij van het volk. De Galileeërs zeiden: "Een groot profeet is onder ons verwekt, en: God heeft zijn volk bezocht." (Luk.7:16) De hoofden van het volk wilden van Christus niet weten. De wonderen van de Heer werden in het land Kanaan verricht. Als Hij naar de heidenen was gegaan, of als Hij buiten de grenzen van het jodendom was gebleven. Dan zou er reden geweest zijn om jalousie op te wekken. Maar Hij zei: "Ik ben alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls." (Mat.10:5; 15:24)

De uitzondering van de Syrophenische was uitdrukkelijk op het beginsel, dat de honden onder de tafel de kruimels van de kinderen kunnen eten. Ondanks dat alles, was de persoon van Christus het voorwerp van de haat van de hoofden van het volk. Zij waren vast besloten Hem kwijt te raken. Hoe overweldigend ook de getuigenissen waren die onder hun ogen werden geplaatst. Hoe goddelijk ook de bron was van de dienst van Christus. De Farizeeën wilden geen gezag erkennen, dat niet uit hun zelf voortkwam. Hun besluit was genomen. Zij keerden de God van Israël de rug toe. Op die manier vervulden ze de profetieën, die ze niet begrepen, terwijl ze de Vorst van het Leven trachten te doden. Jezus had voor hen geen gedaante of heerlijkheid, dat zij hem zouden begeerd hebben. Hij was veracht en van mensen verlaten. Een man van smarten en vertrouwd met ziekte. En zij hebben hem niet geacht. (Jesaja53:2,3)

Zo was het deel van Christus. Zo was het deel van hen die Hem volgden. De "armen van de kudde" waren nog nooit zo duidelijk gescheiden van de massa van het volk. Nooit was hun positie zo duidelijk bepaald. Het teken dat de Heer aan de hoofden had gegeven. Het teken van Jona de profeet. Dat moest voor de discipelen de deur zijn op het begin van hun aardse weg. Als ze Christus volgden, moesten zij zichzelf verloochenen en hun kruis opnemen. Door het kruis zouden ze alles vinden, wat hun zielen nodig hadden voor God. Daardoor zouden ze ook, in het bijzonder, leren wat de verwerping van de Messias voor hen inhield. Het feit dat de Heer het land Israël niet verliet, toonde des te meer, dat de positie van Zijn discipelen verbonden was met de Zijne. Zij moesten daar blijven met Hem om getuigen te zijn van Zijn lijden. Van Zijn dood in deze stad, waarvan de Heer had gezegd: "want het gaat niet aan, dat een profeet omkomt buiten Jeruzalem." (Luk.13:33)

De gevolgen van de verwerping.

De verwerping van de Messias door het volk, waarover Hij had moeten regeren, wekt een vraag, waarop wij antwoord vinden in Mattheüs.

Ten eerste. Wat gebeurde er met het koninkrijk dat Christus had aangekondigd? En hoe zou Hij voortaan handelen in het midden van een volk dat Zijn dienst niet had aangenomen? De Heer had gezegd: *“Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.”* (Mat.4:17) Ondanks de verdorvenheid en ongeloof van mensen, kan het woord van de Heer niet nietig worden. Aan de andere kant kon door het ongeloof het koninkrijk niet in kracht en heerlijkheid gevestigd worden. Het ongeloof van het volk had tot gevolg dat werken van macht werden verhinderd die het koninkrijk kenmerken. Vergelijk Mat.13:58 met Hebr.6:5.

Het koninkrijk heeft dus een verborgen karakter moeten aannemen. Alleen bekend bij hen die door geloof er deel van uitmaken. Die beantwoorden aan de positie van de Koning, verworpen door mensen, maar uitverkoren door God. (Mat.13:11; 1Petr.2:4) Dit alles laat de tussenkomst zien van een genadig God. Als God in oordeel over de aarde had gehandeld na de verwerping van Zijn Zoon, zou er geen koninkrijk geweest zijn, want dan zou er geen mens geweest zijn om over te regeren. De mensen zouden voor God zijn verschenen in hun zonden. En de grootste zonden zou daaraan zijn toegevoegd. Inderdaad was het een gevolg van Zijn genade, dat er een overblijfsel bestaan zou. Zoals de profeet zegt: *“Zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden.”* (Jes.1:9) Maar juist dit kleine overblijfsel teruggebracht uit Babel in het vaderland, had Christus verworpen. Het had dus alle recht op de beloften, in genade aan de vaders gedaan, verloren. Het had het recht verloren een beroep te doen op de barmhartigheid van God. Het had alleen het oordeel te verwachten.

De wet door Mozes gegeven was ingevoerd om de mens op de proef te stellen. Om de toestand van zijn hart te openbaren. (Ex.20:20; Gal.3:19) Als zondaar bevond hij zich onder het oordeel van de dood. Want de wet zei: *“De ziel die zondigt, sterft de dood.”* Deze beproeving was compleet in Israël. Toch verheerlijkte God Zijn genade tegenover dit volk. Hij liet Zijn barmhartigheid over al Zijn werken zien. (Ps.145:9) Ondanks alles zond Hij de Messias. Maar op het moment dat Israël de Messias verwierp wordt het duidelijk dat de beproeving afgelopen is. Er is niets meer van het volk te verwachten. Daarom is het, als er een verlossing van Godswege voor de mens is, duidelijk, dat deze niet kan afhangen van de wil of gedrag van de mens. Het is het beginsel van genade. Dit beginsel werd al door de profeten geschetst als noodzakelijk. En het wordt duidelijk aangegeven door de Heer aan het eind van Mat.11. *“Alles is Mij overgegeven door mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de*

Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren.” En op een andere plaats. *“De Vader heeft de Zoon lief en heeft alles in zijn hand gegeven.”* (Joh.3:35) Als God tegen Israël moet zeggen: *“Ik heb kinderen groot gemaakt en verhoogd; maar zij hebben tegen Mij overtreden.”* (Jes.1:2) Dan antwoordt de Heer: *“Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft.”* (Jes.8:18) In Zijn handen is het heil, in Zijn handen alleen. Het is het welbehagen van de Vader, dat zo zijn zou.

Het hele gedrag van mensen, al wat ze zijn, tast in geen enkel opzicht de gedachten van God over Zijn Zoon aan. Hij is Zijn geliefde, die altijd Zijn welbehagen doet. Om Hem verkondigd God een zegen op aarde. Te midden van een goddeloze en opstandige wereld. Een heil dat zowel in zijn beginsel als in de gevolgen laat zien wat de Zoon is voor de Vader. En wat Jezus is als Zoon van God en Zoon des mensen. Voortaan is niet meer de vraag: *“Wat kan God voor de opstandige mens doen?”* Het nieuwe verbond is een antwoord op die vraag. Laten we liever vragen: *“Wat wil de Vader doen voor Zijn geliefde Zoon?”* Het antwoord is in principe het christendom. De zegen kon niet beperkt blijven tot één volk. De zegen strekt zich uit tot over de hele aarde. Overal waar de mensenkinderen wonen. De wijzen en voorzichtigen verkrijgen het niet door hun wijsheid, terwijl kleine kinderen het ontvangen. Het is het welbehagen van de Vader het hun te geven. De Heer nodigt iedereen uit die vermoeid en belast is tot Hem te komen. Hij zal hun rust geven. Hij laat hen de kostbare naam van de Vader kennen. Brengt ze in verbinding met Hem. Het gaat er om Zijn juk op zich te nemen. Deel te nemen aan Zijn weg. Hem te volgen in Zijn weg van gehoorzaamheid en afhankelijkheid van God. Verworpen door de Zijnen. Gehaat door de wereld. Maar met Hem zal het juk niet zwaar zijn. Hij deelt aan ons uit een innerlijke vreugde, die de wereld niet kent. Als een gelovige arm is wat betreft de wereld, bezit hij in Christus en met Hem, de ware rijkdommen.

Merk op dat er twee redenen zijn, die de Heer aangeeft, waarom de joden Hem hebben verworpen. Het precies die dingen die het uitgangspunt zijn van Mattheüs evangelie.

- 1 Zij haten Christus omdat Hij de Zoon was. Het voorwerp van de liefde van God. (Mat.21:37-38; 27:43)
- 2 Zij wilden niets weten van Zijn gezag over hen. (Luk.19:14)

En juist daaruit put de gelovige de zegen. God heeft alle dingen in de handen van de Heer gesteld, terwijl Hij Hem gezag geeft om ook te oordelen, omdat Hij de Zoon des mensen is. (Joh.5:27) Hij is de Zoon van zijn liefde. Alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. Deze twee kanten van Zijn persoonlijke heerlijkheid vormen twee kostbare herkenningstekens. Hij is de Zoon van God en Zoon des mensen.

Voor het ogenblik heeft de Heer een einde gemaakt met Israël. De blik is nu gericht op het nieuwe verbond, of anders gezegd, de verwerkelijking van de beloften zonder voorwaarden aan de vaderen gedaan. Hij zoekt geen vruchten meer aan de vijgenboom. (Luk.13:6-9) Israël als zodanig is terzijde gesteld, maar niet voor altijd. God zal het volk in de laatste dagen weer aannemen.

Daarna veranderd de dienst van de Heer van karakter. Hij gaat uit als een zaaier en, wekt vrucht. Zoekt alleen vrucht die voorgebracht wordt door het goddelijk zaad, dat Hij zelf heeft gezaaid. Het gaat niet meer om persoonlijke of nationale voorrechten. Ook niet om beloften van oudsher. Er is geen verschil meer tussen Jood en Heiden. Alle mensen, boze en goede, zijn in dezelfde positie. Zij moeten eenvoudig het Woord in hun hart ontvangen. Zonder dit zaad kan de aarde niets voortbrengen. Het is het enige zaad, dat vrucht draagt. Het zaad is het Woord van God. Geen sprake van redeneren, maar geloven, en er staat geschreven, dat het geloof is uit het gehoor [prediking], en het gehoor door het Woord van God. (Luk.8:11; Rom.10:17)

Israël is niet tot Hem vergaderd. *“Nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en Mijn God zal Mijn Sterkte zijn.”* (Jes.49:5) Dat zijn de profetische woorden. De uitdrukking van de Geest van Christus, op het ogenblik dat Zijn Messiaanse werk, door het ongeloof van het volk, zijn doel scheen te missen. Dank zij God is Zijn werk niet zonder gevolg gebleven. Maar behalve de eeuwige gevolgen voor hen die geloven, moest de Heer verheerlijkt worden, om wat Hij is. En omdat Hij God volmaakt verheerlijkt heeft op de aarde. En dat is de grondslag van onze eeuwige zegening. Zo wordt het voorgesteld in Johannes. (Vergelijk Joh.13:31-32 met Joh.17:1-5, 24) Dat God het ons geeft om onze gedachten te richten, van ons zelf, op Hem. Om met Christus bezig te zijn en om na te denken, terwijl wij Hem aanbidden, over Zijn lijden in het verleden en over Zijn huidige en toekomstige heerlijkheid.

Het verwerpen van Christus door Israël is de gelegenheid geworden van de “verzoening van de wereld” zoals Paulus aantoonde in Rom.11:15. Daarom wordt de tekst uit Jesaja aangehaald en uitgelegd. *“Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israel; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde.”* (Jes.49:5,6) Het christendom maakt geen onderscheid tussen volken. En het kent aan individuele personen ook geen bijzondere voorrechten toe. *“Daarin is niet Griek en Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar, Scyth, slaaf, vrije; maar Christus is alles en in allen.”* (Kol.3:11) Het Evangelie richt zich tot allen zonder onderscheid van ras of verleden. Het erkend geen verschil tussen mensen want allen hebben gezondigd. (Rom.3:19,22; 10:12) Het heeft als lijfspreuk: *“Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven,*

opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.” (Joh.3:16) Toch moeten we daarbij niet uit het oog verliezen dat zij, die door de soevereine genade van God volgens dit beginsel zijn gered, geen andere behandeling hebben te verwachten dan die de verworpen Christus heeft gehad. Laten we zeggen, dat de weldaden van de dood van Christus, ook in de laatste dagen op Israël zullen komen. Want in ieder geval – volgens het beeld, dat dikwijls wordt gebruikt om de toestand van het volk aan te geven – de wijnstok geen vrucht voor God. Toch behoort ze aan de “Geliefde.” Dat wil zeggen aan Christus en om Hem zal de wijnstok uiteindelijk hersteld worden. Daar zal God zorg voor dragen. Vergelijk Jes.5:1-7 met 27:2-6. Omdat het volk gefaald heeft om vrucht voort te brengen voor God, heeft God de wijnstok moeten verloocheunen en haar aan verwoesting moeten overgeven. Hij heeft op het volk het oordeel van “Lo-ammî” geschreven, niet mijn volk. (Hos.1:9) Maar als de tijden van de heidenen vervuld zullen zijn, zal Israël Hem zien die zij doorstoken hebben. Zij zullen zich bekeren met een oprecht hart voor God. (Zach.12:10) De Messias zal verschijnen voor de “armen van de kudde” van die dag. En tenslotte zal Israël bloeien en uitspruiten en de aarde met vrucht vervullen. (Jes.27:6) Dat zal een mooie dag zijn, Israël hersteld, onder de regering van de Messias. Dat doet Paulus zeggen in Romeinen 11:15. *“Want als hun verwerping de verzoening van de wereld is, wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?”* Maar in afwachting daarvan verzameld de Heer Zijn discipelen rondom zich, als diegenen die moeten deelnemen in Zijn verwerping, terwijl Hij ze van af dat moment laat genieten van de gevolgen van Zijn dood en hen het vooruitzicht geeft van Zijn heerlijkheid. Hij verenigt ze met zichzelf, terwijl Hij zegt: *“Zie Ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft.”* Zijn deel en wat Hem ten deel valt wordt op die manier hun deel, of dat nu is in deze wereld of in de toekomstige. Zij die in de Heer geloven erkennen Zijn koninkrijk, hoewel dit nog steeds niet in heerlijkheid en kracht is gevestigd. Zij weten dat de Heer al aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge gezeten is en dat alle gezag Hem is gegeven in de hemel en op aarde. Als de verwerping van hun Meester ze gemaakt heeft tot vreemdelingen en bijwoners op aarde, weten zij, dat de kracht en genade van de Heer niet veranderd door de onverschilligheid en ongeloof van de wereld.

Overigens is het evangelie hierin duidelijk. Na de verwerping van Zijn dienst geeft de Heer twee maal aan de hongerige menigte eten. Zijn wonderen van genezing zet Hij, net als daarvoor, voort. De ellendige, bedroefde, melaatsen vinden in Hem alles waaraan ze behoefte hebben. Hij is de Heiland altijd gemakkelijk te benaderen voor een ieder die Hem zoekt. Maar Hij doet geen beloften over heerlijkheid of gemak, dat de wereld zoekt. Integendeel. Het lijden op aarde, is de weg die naar de toekomstige heerlijkheid leidt. (Vergelijk Rom.8:18; 2Kor.4:17; 2Thes.1:7)

Een andere zaak om te overdenken is, dat de Heer de wereld laat, zoals Hij haar heeft gevonden. Hij wil geen

scheidsrechter zijn in hun zaken of twisten. Hij veranderd niet het bestuur ervan. Zijn tijd is nog niet gekomen om er zich mee bezig te houden. Als Hij de discipelen de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen leert, is een van de eerste dingen waarop Hij de aandacht vestigt, het werk van de vijand, Satan. Deze zaait het onkruid tussen het goede zaad in het veld van de Heer. De dienstknechten hebben moeite om aan te nemen dat daar niets aan gedaan moet worden. Maar zij leren, dat het werk van het schiften niet in de genadetijd moet gebeuren. Als de nalatigheid van de mensen, Satan de gelegenheid heeft gegeven binnen te komen, is het niet hun verantwoordelijkheid te oordelen en een einde te maken aan de verwarring die de vijand heeft veroorzaakt. Dit werk is aan de engelen voorbehouden. Alles moet tezamen opgroeien tot de oogst. De Heer erkent volledig de werkzaamheid van de vijand. Maar die werkzaamheid zal nooit het werk van de goddelijke genade vernietigen. Hoe ingewikkeld de toestand ook wordt, er zal altijd hulp zijn voor het geloof. Deze hulp kan gevonden worden in de persoon van Christus, in Zijn liefde, en Zijn genadige bijstand. Hij ondersteunt de arme kudde, die naar Hem opziet. Het koninkrijk is dus gevestigd, maar de wereld ziet het niet. Het is gevestigd door de persoonlijke dienst van de Heer, die verworpen door de joden, het woord zaait in de harten, zo het geloof voortbrengend, waardoor men het koninkrijk kan binnengaan.

Nog meer, het is het koninkrijk der hemelen. De heerlijkheid die kenmerkt, zowel als het gezag dat er wordt uitgeoefend, het is van de hemel en niet van de mensen.¹ Maar het koninkrijk bestaat op een mysterieuze of verborgen wijze. Het stelt het geloof op de proef van hen die zijn binnengegaan. De natuurlijke gedachte van onze harten is het zoeken van grootheid en eer. De discipelen vormden hierop geen uitzondering. Zij vroegen aan de Heer: *“Wie is toch de grootste in het koninkrijk der hemelen? En Hij riep een kind bij Zich, plaatste het in hun midden en zei: Voorwaar, Ik zeg u: als u niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het koninkrijk der hemelen geenszins binnengaan.”* (Mat.18:1-3) Voor dat men er aan denkt om er groot in te worden, moet men er zijn ingegaan. En men kan er niet ingaan, dan alleen eenvoudig te antwoorden op de oproep van de Heiland. *“Wie mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven.”* (Joh.5:24) Ook in Jesaja 5:3 lezen we: *“Hoort, en uw ziel zal leven.”*

¹ Vergelijk de vraag, die de Heer stelt aan de oversten van het volk, als zij Hem ondervragen naar aanleiding van Zijn wonderen, en omdat Hij de verkopers uit de tempel had gejaagd. De doop van Johannes was die uit de hemel of van de mensen? (Mat.21:23-27)

Het gaat er om, eenvoudig te zijn, als een kind. Een kind redeneert niet. Het wordt niet door bewijzen overtuigt. Dat alles zijn eigenschappen die het kind nog niet bezit. Nog meer: wonderen bestaan niet voor kinderen. Deze overweging is belangrijk, voor wat het christendom betreft. God heeft zich van wonderen bediend voor enige tijd onder de heidenen die het geschreven woord niet hadden. Om te overtuigen, dat zij, die hun het woord predikten, voorzien waren van een opdracht van boven. Maar de wonderen hielden op met de apostelen. Voor de joden tijdens de omwandeling van de Heer, lag het geval anders, zoals we hebben gezien. Als beginsel, gaat het christendom zijn weg zonder uitwendige wonderen. God handelt door Zijn woord. En dat is welbekeken, het grootste wonder. *“Het heeft God behaagd door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven. Immers, Joden begeren tekenen en Grieken zoeken wijsheid, maar wij prediken Christus, de Gekruisigde, voor Joden een aanleiding tot vallen en voor volken een dwaasheid, maar voor de geroepenen zelf, zowel Joden als Grieken, Christus, de kracht van God en de wijsheid van God.”* (1Kor.1:21-24) Het geloof kijkt omhoog omdat het weet, dat de dingen die bij de mensen onmogelijk zijn, mogelijk zijn bij God. (Luk.18:27)

De Naam van de Vader

Door de gelijkenis van de bruiloft (Mat.22:1-14) zegt de Heer Jezus op welke wijze de genade zich tot de heidenen zal richten, vanaf het ogenblik dat het uitverkoren volk, Israël, de uitnodiging afslaat die tot hen gekomen was. Hij bevestigt dit kostbare beginsel in de gelijkenis van “het grote avondmaal.” (Luk.14:16-24) In de bijzonderheden van beide gelijkenissen bestaan er verschillen die van groot belang zijn. Maar de overheersende gedachte is, dat de goddelijke genade boven ongelof en onverschilligheid van mensen staat. Door Lukas 14 begrijpen we dat God wil dat Zijn huis vol wordt. Terwijl we door Mattheüs 22 zien dat de heerlijkheid van de Zoon van de Koning het uitgangspunt is van dit goddelijke werk. Vanaf het ogenblik dat het wordt tegengewerkt ondergaat het een uitbreiding ten gunste van de mensen. Allen die profiteren van de genade, die hun kosteloos wordt aangeboden, dragen het “bruiloftskleed” en de bruiloft is voor de Zoon van de Koning. Er is geen kwestie van weten wat de toestand is van de mensen die dit kleed dragen. Ze zijn er geheel mee bedekt. Wij lezen dat het zowel bozen als goeden zijn. Maar als ze daar eenmaal zijn en zo bekleed zijn, geeft hun aanwezigheid getuigenis van de gedachten van de Koning over Zijn Zoon.

De gelijkenis is er een van het Koninkrijk der hemelen, in zijn mysterieuze of verborgen vorm. De Heer heeft zo juist aangetoond aan de voornaamste Overpriesters en Farizeeën wat hun echte positie is als gevolg van hun weigering om naar God te luisteren en de Christus aan te nemen. Hij zelf was de steen, die door hen de

bouwlieden verworpen was, en die de hoeksteen zou worden. Bovendien moest Hij, de Zoon een huis bouwen voor Zijn Vader. Een woonstede Gods naar Zijn gedachten. Die niet door de tand des tijds of door het geweld van de vijand zou worden aangetast. Als Israël zijn Messias verwerpt, wil de Vader alle dingen in de handen van de Zoon leggen. De Zoon wil dat de Vader verheerlijkt wordt en dat Zijn liefde geopenbaard wordt te midden van een zondige wereld. Wat weinig dacht men destijds aan de letterlijke vervulling van wat over de Heer geschreven stond. *“Die zal Mij een huis bouwen, en Ik zal zijn stoel² bevestigen tot in der eeuwigheid. Ik zal hem tot een Vader zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn; en Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wenden, gelijk als Ik die weggenomen heb van dien, die voor u geweest is.”* (1Kron.17:12-13)

Deze beide dingen, het Huis en het Koninkrijk worden voor de eerste keer aangeduid na de bevrijding uit Egypte. Zij zingen erover in het loflied aan de oevers van de Rode Zee. Tijdens die gelegenheid begrijpt het geloof, geleid door de Geest van God, eenvoudig en duidelijk, dat:

Ten eerste, God, gekend als Heiland, zou wonen te midden van Zijn verlore volk. En dit volk zou leiden naar de plaats, die Hij tot Zijn woning had gekozen.

Ten tweede, Dat de Heer eeuwig zou regeren, en niet meer zou toelaten, dat een vreemd juk op hen, die Hij verlost had, zou drukken. (Ex.15:1-18 vergelijk ook met Luk.1:67-75)

Helaas duurde dit eerste verlangen niet lang. Het volk begon al gauw het lied en de trouw aan God te vergeten. Maar de waarheden, die toen werden vastgesteld, worden in de Schrift altijd gehandhaafd. Ze blijven bestaan ondanks de onstandvastigheid en de gebreken van de mensen. We vinden ze terug in de gemeente, maar onder een ander, nieuw karakter, dat hun gegeven wordt door de openbaring van de naam Vader.

De Heer stelt het Koninkrijk zo voor, dat het hart getrokken wordt naar de Vader. Zijn Vader en onze Vader. (Mat.13:43; 17:1-8; Luk.12:31-32; 22:29) Wat zou onze vreugde groot moeten zijn, te weten, dat alle gezag al in de handen van de Zoon is! Wij worden opgeroepen de Vader danken, die ons *“bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht; die ons gered heeft uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van*

² De stoel bedoeld in 1Kron.17:12-13, is die van Christus. Als we Joh.12:14 vergelijken met Jes.6:1 zien we dezelfde waarheid. Al na de ballingschap van Babel, bestond de troon van God niet meer in de vaste plaats, in het midden van Israël. Maar God handhaafde een bestuur in voorzienigheid op aarde. De troon gedragen door levende cherubs net raderen vol ogen in afwachting van het oordeel, over de natieën, aan wie de uitvoerende macht voor een tijd was opgedragen. Zie ook Ezech.1 en Dan.7

de Zoon van zijn liefde, in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden.” (Kol.1:12-14)

Voor de gelovige krijgt de wereld een ander belang, omdat hij weet dat Christus die wereld heeft gekocht met de prijs van Zijn eigen leven, voor de schat, die Hij er in vond. Ondanks al het kwaad en alle verwarring die Satan er wil brengen, kan het werk van Christus niet falen. Het werk blijft vruchtbaar voor de eer van God. Maar tot de terugkomst van de Heer, als de teugels uit de handen van het bewind van deze wereld worden genomen. Zullen de gelovigen net zoals de apostel Johannes, deel hebben aan de verdrukking, en aan het koninkrijk, en aan de volharding in Jezus (Op.1:9) De bezigheid van hun leven is de volharding te leren door Christus na te volgen.

Door de openbaring van de naam van de Vader, geeft de Heer een rust, die de wereld niet kent en die ook niet door de profeten in Israël was aangekondigd. Deze openbaring plaatst ons boven de wereld en buiten het bereik van *“hen die het lichaam doden maar de ziel niet kunnen doden”* (Mat.10:28) Maar men moet het juk van Christus op zich nemen. Dat wil zeggen Hem volgen in de weg van gehoorzaamheid, nederigheid en afhankelijkheid van God, de weg die Hij ook altijd heeft bewandeld. *“Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en u zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”* (Mat.11:29-30)

Gehecht zijn aan de Heer Jezus. Te wandelen, zoals Hij gewandeld heeft. Hem te volgen, en ondertussen het geheim te leren van Zijn gemeenschap met de Vader. Christus komt te verwachten. Dat is ons ware leven als gelovige. De apostel Paulus was bereid om alles te verdragen *“ter wille van de uitverkorenen, opdat ook zij de behoudenis verkrijgen die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid. Het woord is betrouwbaar; want als wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven; als wij verdragen, zullen wij ook met Hem regeren; als wij Hem verloochenen, zal Hij ons ook verloochenen; als wij ontrouw zijn Hij blijft trouw, want Zichzelf kan Hij niet verloochenen.”* (2Tim.2:10-13) De openbaring van de naam van de Vader is dus de grondslag van het christendom. Om die openbaring doel te laten treffen in het hart moet zij aangenomen worden. De aanneming zal aanleiding geven tot het belijden van de naam van Christus. Daar zien we een voorbeeld van in het geval van Simon Petrus. Nadat de Heer Jezus de aandacht van Zijn discipelen heeft gericht op wat Hij was en op wat de wereld van Hem zei, maakt de Heer er een heel persoonlijke vraag van. *“Hij zei tot hen: U echter, Wie zegt u dat Ik ben? Simon Petrus nu antwoordde en zei: U bent de Christus, de Zoon van de levende God.”* Inderdaad was dat God kennen als de Vader van onze Heer Jezus Christus. *“Jezus nu antwoordde en zei tot hem: Gelukkig ben jij, Simon, Bar-jona, want vlees en bloed heeft je dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is. En ook Ik zeg je dat jij Petrus bent, en op deze rots zal Ik mijn gemeente bouwen, en de*

poorten van de hades zullen haar niet overweldigen.” (Mat.16:13-18)

De belijdenis van Petrus geeft de Heer de gelegenheid de grondbeginselen van de gemeente te openbaren. Het geeft ook het karakter aan van de weg van de Heer door de wereld. Voor de eerste keer vertelt de Heer aan Zijn discipelen op ondubbelzinnige wijze, dat Hij naar Jeruzalem ging en daar zou sterven. Zonder deze dood, geen verlossing en geen huis van God onder de mensen. Maar als Hij moest sterven, Hij de Vorst van het Leven, zou Hij opstaan en terugkomen in de heerlijkheid van de Vader met zijn engelen. Wel lezen in Mat.16:21 *“Van toen af begon Jezus zijn discipelen te tonen dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden vanwege de oudsten, overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en op de derde dag worden opgewekt.”* Het moment dat de Heer besluit hierover te spreken is van groot belang. Het ging over het bouwen van de gemeente van levende stenen. Daarvan was Simon Petrus er één van, dat wil zeggen mensen die in hun harten hadden aangenomen het getuigenis dat God gegeven heeft over de Zoon. De Zoon ging dit huis bouwen voor de Vader en op een grondslag die buiten het bereik zou liggen van Satan, zonde en dood. *“De poorten van de Hades zullen haar niet overweldigen”* zegt de Heer. De heerlijkheid van God moest gehandhaafd blijven en aan de eisen van Zijn gerechtigheid moest worden voldaan. Zodat Hij, zondaars als wij zijn, tot stenen zou kunnen maken in dit goddelijke gebouw. Om aan deze voorwaarden te kunnen voldoen, naar de heiligheid, die uw huis tot sieraad is, (Ps.93:5) was de dood en opstanding van de Heiland nodig. Hijzelf moest de hoeksteen zijn door mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren, kostelijk. (1Petr.2:4)

Maar Petrus hield er niet van over de dood van Christus te spreken. Hij begreep het niet. Voor hem was dat ongetwijfeld het opgeven van de joodse hoop. Als de Messias stierf, wat zou er dan van de beloften terecht komen, waarop die hoop gegrond was? Zijn dood scheen aan alles een eind te maken. Op dat ogenblik en nog enige tijd daarna, geloofde niemand aan wat de Heer zei over Zijn opstanding. Alles bleef duister voor de discipelen. Trouwens als het gaat om lijden, zoekt het menselijk hart een weg om het lijden te ontgaan, of op zijn minst te verzachten. Simon Petrus maakt hierop geen uitzondering. Iedereen kan met hem meevoelen. Toch wil de Heer, dat Zijn positie in de wereld duidelijk wordt. Hij zegt in vers 24: *“Als iemand achter Mij wil komen, laat hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen.”* Het kruis opnemen, dat is nodig voor iedereen, die vergeving, het heil en leven gevonden hebben door het kruis. Hun wandel en gedrag moet niet in tegenspraak zijn met het kruis, waar zij de vergeving van de zonden gevonden hebben.

Het menselijk hart is gauw geërgerd als deze kant van het kruis wordt voorgesteld, maar de Heer Jezus verbergt het niet. Hij stelt de ernst van de keuze voor onze aandacht. *“Want wie zijn leven wil behouden, zal*

het verliezen, maar wie zijn leven verliest ter wille van Mij, zal het vinden. Want wat zal het een mens baten als hij de hele wereld wint, maar zijn ziel erbij inboet? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn ziel?” (Mat.11:25-26) De wereld houdt ons lokaas voor. De Heer biedt ons Zijn hart aan. Welke keus maken wij? Die vraag dringt zich altijd aan ons op. Van de tijd van Paulus af, zoekt men mogelijkheden om de ergernis van het kruis te ontgaan. (Gal.5:11) Maar wat hem betrof zijn keuze stond vast. Hij wilde er niet op terugkomen. *“Maar ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld.”* (Gal.6:14 En ook: *“Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.”* (Gal.2:20)

Toch zorgt de Heer er voor Zijn discipelen te versterken op de weg die ze moeten gaan. Niet alleen vestigt Hij hun aandacht op de beloning, wanneer Hij de Zoon des mensen, zal terugkomen in de heerlijkheid van de Vader. Maar Hij neemt drie van hen, met Hem mee op de berg, om hun te laten zien, een ogenblik van heerlijkheid van Zijn koninkrijk. Daar geeft Hij hun de gelegenheid de stem van de Vader te horen, die Hem uitroept als Zijn geliefde Zoon in Wie Hij Zijn welbehagen gevonden heeft. Wat een wonderlijke bevestiging voor het hart van Petrus, voor de belijdenis die hij gedaan had. Deze stem gekomen van de luisterrijke heerlijkheid maakte op hen een diepe indruk. We lezen ervan in het relaas erover de brief van Petrus. Hoe dicht zij zich God voelden. (2Petr.1:16-18)

Als ze de berg afdalen, spreekt de Heer Jezus opnieuw tot Zijn discipelen over Zijn dood. Hij begon toen aan Zijn laatste reis, die in Jeruzalem zou eindigen. De Heer gaat er niet regelrecht heen. Maar Hij gaat door dorpen en steden. (Luk.13:22) Lukas geeft deze reis een grote plaats in zijn evangelie. Het vult hoofdstuk 10 tot en met 19. Onderweg had de Heer Jezus veel gelegenheden om de rijkdom van Gods genade te laten zien. Hij sprak dikwijls tot de discipelen over Zijn dood, die de grondslag vormde van het heil, maar nooit zonder te spreken over de opstanding op de derde dag.

Hij kende het belang van de opstanding. Niet alleen om de discipelen te troosten. Maar ook om het gezag van de Schriften te handhaven, die zonder opstanding niet vervuld konden worden. De discipelen begrepen dit niet, en dat is ook niet zo verwonderlijk. Als Jezus de Messias was, hoe kon Hij dan sterven? Het onderwerp was voor hen te moeilijk, om hun gedachten daarbij te bepalen. Ze waren bang de Heer daarover te spreken. (Luk.9:44,45) De toekomst bleef voor hen vaag en duister, want zij hadden de betekenis van de Schriften niet begrepen. Als de reis bijna voltooid is, herleeft hun hoop voor een ogenblik. De Heer vervult de profetie wanneer Hij Jeruzalem binnengaat. Gezeten op een ezelin. De discipelen en de menigte die voor het Paasfeest zich naar Jeruzalem begeven, meenden in de intocht, een aanwijzing te zien, dat de Messias Zijn

koninkrijk ging oprichten. Iedereen riep: Hosanna, de zoon van David! Maar de Heer werd slecht ontvangen door de oversten. Van dag tot dag verminderde Zijn invloed. Wat de Heer had gezegd kreeg zijn vervulling. Veel eerder dan de discipelen het geloofden. De raad van Overpriesters en Oudsten had de overhand en de Heer werd ter dood veroordeeld. Bij het kruis van Christus vervulde droefheid het hart van de Zijnen. Want wie van hen kon toen begrijpen de oneindige betekenis van Zijn laatste woord: “Vader, in uw handen beveel ik mijn geest.” (Luk.23:46) Zij geloofde nog steeds niet in de opstanding. Zij begrepen er niets van, totdat het zover was. (Joh.20:8-9)

De opstanding

Door de opstanding werd hun hoop, die op het kruis van Christus verbroken werd, en in Zijn graf werd begraven, verlevendigd. Maar de tegenwoordigheid in hun midden van de opgestane Heiland, was nodig om hun positie te laten begrijpen. Kort daarna, terwijl Hij ze zegende, vaart Hij op naar de hemel. De Heer had gezegd dat Hij op hen de belofte van Zijn Vader zou zenden. Dat wil zeggen de Heilige Geest en dat ze inde stad moesten blijven, terwijl ze op Hem wachtten. (Luk.24:49-53)

Toen de Heilige Geest neerdaalde op de discipelen 50 dagen na Pasen, moesten alle gebeurtenissen, die volbracht waren, in hun gedachten hun goddelijk juiste en ware afmetingen beginnen te krijgen. De dingen die zij niet hadden begrepen op het moment dat ze gebeurden werden gerechtvaardigd (Joh.12:16) Het was niet tevergeefs, dat zij de Heer hadden gevolgd waren op Zijn reizen en dat zij de woorden van eeuwig leven (Joh.6:63,68) van Hem hadden gehoord. Niet te vergeefs hadden zij de Heer beleden als de koning van Israël en dat ze dit feit hadden erkend, gezien, openlijk, zelfs op het kruis, in het opschrift, dat Pilatus er boven had geplaatst, ondanks de verzoeken en de verontwaardiging van de joden. Niet tevergeefs hadden zij hun Hosanna's geroepen, naar de voorspelling van Psalm 118. Weliswaar hadden de wispelturige menigten gebogen voor de houding van de oversten, die Jezus niet als Messias erkenden. De populaire partij was niet die van de volgelingen van Christus. Deze moesten zich noodzakelijk in de schaduw terugtrekken. Maar voor hun harten was Jezus, de Christus. Door Hem waren ze gebracht in verbinding met de Vader, die Hem alleen kon doen kennen. (Mat.11:27; Joh.20:7) Veracht op aarde, was nu hun thuis en hun rust bij de Heer Jezus in de hemel. En uit de hemel verwachten ze Hem. (Joh.14:1-4; Hand.1:11,12) Tot dat ogenblik moesten zij deel hebben aan Zijn lijden.

Merk op, dat in Mattheüs 11, als de Heer spreekt over het openbaren van de naam van de Vader, Hij zegt, dat wij Zijn juk op ons moeten nemen. En dat in Mattheüs 16, waar de openbaring van Petrus wordt aangenomen, de Heer Jezus spreekt over de toekomstige heerlijkheid. Hij zegt, dat als wij Zijn discipelen willen zijn, dan moeten we ons kruis opnemen en Hem

volgen. De gegeven openbaring vormt het geloof. De beloofde heerlijkheid voedt de hoop. Als we de Heer volgen op aarde door te wandelen, zoals Hij gewandeld heeft, zullen wij Zijn gemeenschap genieten. Daar zijn we toe geroepen. En wij zullen Hem altijd bij ons vinden. Om ons te ondersteunen en ons aan te moedigen. Laat het zo voor ons allemaal zijn!

Besluit

Misschien is er in de evangeliën wel geen geschiedenis, die zo de hoogste genade van de Heer, die zich één maakt met de armen, arm inderdaad en arm van geest, dan een gebeurtenis, die volgt op de verheerlijking op de berg. (Mat.17) Petrus op de berg had de betekenis van het visioen niet begrepen. Opnieuw werd hij berispt. De stem uit de luisterrijke heerlijkheid had hem met schrik vervuld. Maar dat verhinderde hem niet weer te spreken zonder daarbij na te denken. Zonder de Meester om raad te vragen, en weer snel een antwoord klaar te hebben, voor de ontvangers van de didrachmen. “Betaald uw meester de didrachmen niet?” Ja, antwoordt Petrus, zonder er aan te denken, dat daarmee tegelijk het koningschap van de Heer en de verbinding met de geopenbaarde naam van de Vader ontkend werd. Want zoals de Heer opmerkte, de zonen van de Koning betalen niet. Op voorzichtige manier, wijst de Heer Zijn discipel terecht. Hij laat hem zien, dat voor het ogenblik, Hij de plaats inneemt, die overeenkomt met Zijn vernedering en verwerping. Niet alleen wilde Hij belasting betalen, maar zich ook nauw verbinden met Zijn discipel, door tegen hem te zeggen, voor hen beiden te betalen met een muntstuk dat het dubbele was wat iemand moest betalen.³

Naar de goddelijke regel voor de betaling, moest iedereen hetzelfde betalen. “De rijke zal het niet vermeerderen, en de arme zal het niet verminderen van de helft des sikkels.” (Ex.30:15) De Heer verenigt zich met Petrus in de betaling. Wat een tedere goedheid ligt er in deze woorden. “Neem het en geef het hun, voor mij en voor u!” De Heer was nederig van hart. Om Zijn onderwijs voort te zetten, oefent Hij Zijn goddelijke macht uit op een verborgen wijze. Hij toont daarmee aan, dat de vissen van de zee onder Zijn bevel staan. Daarna doet Hij openlijk afstand van al Zijn rechten, wetend dat Zijn koninkrijk niet van hier is. (Vergelijk Ps.8:4-8 met Joh.18:36)

Dit alles maakt het echte karakter duidelijk van een discipel van Christus. Doordat zijn Meester verworpen is op aarde, deelt ook hij in die positie. Maar wat betreft de genade en de hulp van de Heer, die worden hem verzekerd. Op de berg toont de Heiland, dat Hij wilde, dat de Zijnen in Zijn heerlijkheid zouden delen. Nadat Hij van de berg afgekomen is, wil Hij bij hen

³ De stater was evenveel waard als de joodse sikkels. Het schijnt dat dit stuk dat toen in die tijd in omloop was, 4 drachmen waard was. De persoonlijke joodse belasting was 2 drachmen of een halve sikkels. (Zie Ex.30:11-16)

zijn in onderworpenheid en vernedering. De apostolische vermaningen stellen de maatstaven vast, hoe wij te handelen hebben ten opzichte van de overheden. (Rom.13) En deze komen overeen met de richtlijnen die de Heer aan Petrus geeft. *“Betaal opdat wij hen niet ergeren.”* Aan de andere kant zegt Paulus: *“als wij verdragen, zullen wij ook met Hem regeren.”* (2Tim.2:12) *“Want u is het geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden.”* (Fil.1:29)

De positie van de gelovige zal niet veranderen voordat de Heer terugkomt. Nog alter zal hij Zijn koninkrijk in kracht op aarde vestigen. In afwachting daarvan is de genade van Heer een praktische verklaring van Zijn eigen woorden: *“Gelukkig de armen van geest, want van hen is het koninkrijk der hemelen.”* (Mat.5:3)

De Heer heeft nooit grootheid in de wereld gezocht. Integendeel, die Hem volgden waren de verachten van de wereld, waarin zij leefden. Zij waren maar een kleine kudde. Wat hen zelf betreft “de armen van de kudde.” Zij die Hem met vreugde ontvingen bij Zijn geboorte en die er God voor dankten, waren onbekenden voor de oversten, die de zaken in Jeruzalem leidden. Zijn lange verblijf in Nazareth, altijd in de schaduw, maakten geen enkele indruk op de bewoners van de stad. De Heer zelf getuigde: *“Een profeet is niet ongeëerd behalve in zijn vaderstad en in zijn huis. En Hij deed daar niet veel krachten vanwege hun ongelooft.”* (Mat.13:57)

De zending van Johannes, hoe groot de menigte ook was, die zich naar hem begaf, eindigde met de dood van de profeet. Onthoofd om te voldoen aan de grillen van een koning, die hem eigenlijk bewonderde. Maar die te zwak was om het verzoek van een harteloze en gewetenloze vrouw te weerstaan. De Heer zegt van hun: *“Zij hebben hem niet erkend, maar aan hem gedaan alles wat zij wilden; zo zal ook de Zoon des mensen door hen lijden.”* (Mat.17:12)

Nee, de Heer heeft geen blijvend werk gesticht. Nooit heeft Hij een aards centrum ingericht om de Zijnen te vergaderen. Hij heeft geen menselijk bestuur ingericht om hen te leiden, als aanvulling op de werking van de Heilige Geest, of die werking te bevorderen en zeker niet om die werking te vervangen. Het geloof, geduld, verwachting van de Heer en hoop op Zijn spoedige komst, moet hen kenmerken die Christus volgen.

Vanuit menselijk oogpunt en hoop is er op aarde geen gebeurtenis geweest gelijk aan de kruisiging van Christus. Als de Heer was, wat Hij van zichzelf zei, scheen Zijn dood iets onmogelijks. Maar de christen leert, dat de ware en duurzame zegen, de vervulling van al wat beloofd is, in de opstanding ligt. In de opstanding van de Heer, ziet de gelovige verschijnen de kracht van God en de heerlijkheid van de Vader, die de banden van de dood verbreekt. Het leven en onverderfelijkheid aan het licht brengt. De weg opent, naar de heerlijkheid, naar gerechtigheid voor hen, die door de dood van Christus, zijn verlost van hun zonden

en van het oordeel, dat het rechtvaardig loon is op de zonden.

De “stok Liefelijkheid” werd toen verbroken. (Zach.11:10,14) Er wordt gezegd, dat de ellendigste onder de schapen hebben gemerkt, dat dit een woord van de Heer was. (11) *“Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden.”* (Zach.13:7)

Het samenkomen naar de gedachte van God gebeurt tegenwoordig om de Persoon van Christus. Geestelijk, maar in zwakheid, in afwachting van de hemelse heerlijkheid. Op alle dingen, die het natuurlijk hart vraagt en zoekt, heeft God het woord “verstrooing” geschreven. Dat is het oordeel van God geweest over de plannen van mensen na Babel. En dit is het lot van de wereld in afwachting van de komst van Hem, die het bestuur rechtmatig toekomt en die het zal uitoefenen in gerechtigheid. (Ezech.21:32)

Verwacht u iets anders? Als u zoekt naar de heerlijkheid en de grootsheid op aarde, zult u het misschien bereiken, maar Christus zult u niet hebben. En terwijl u de wereld wint, verliest u uw ziel. Onze wijsheid bestaat hierin, het tegenwoordige te bekijken vanuit het licht van de eeuwigheid, en de heerlijkheid van Christus, die in al zijn schittering zal schijnen ondanks de pogingen van mensen, om dit licht weg te nemen.

Laten we niet vergeten, dat de komst van de Heilige Geest op de Pinksterdag, de positie van de trouwe christen niet heeft veranderd. Er waren wel veel bekeringen in Jeruzalem, maar de vervolging barstte los en de discipelen werden verstrooid. (Hand.8:1,4 ; 11:19) Stefanus stond alleen in zijn verdediging voor het Sanhedrin, en hij bezegelde zijn getuigenis met zijn bloed. Zijn dood was de vervulling van de gelijkenis van de Heer. De burgers van de “man van hoge geboorte” zonden hem een gezantschap na: *“Wij willen niet dat deze over ons regeert.”* (Luk.19:14) Toen zij Stefanus stenigden, zeiden de hoofden van het volk, dat op een niet mis te verstane wijze. Zij weerstonden altijd de Heilige Geest. (Hand.7:54)

Er is dus geen manier om de conclusie te vermijden, die overigens op overtuigende manier wordt vastgesteld in de Schrift, dat zij die op de weg van Christus wandelen, het stempel moeten dragen van “de armen van de kudde.” Zij wachten op Zijn komst. En als zij werkelijk op de Heer wachten, zullen zij niet alleen begrijpen, wat voor een getuigenis zij geroepen worden Hem te geven, maar zij zullen het geluk genieten van de gemeenschap van Christus. Zij zullen de gemeenschap van de Heer genieten op het pad van het geloof. Met de apostel zullen zij leren zeggen: *“Want te leven is voor mij Christus en te sterven is winst.”* (Fil.1:21) Als wij de evangeliën op deze manier doorlezen, zal het een troost en aanmoediging zijn voor ons. De weg van de Heer met de Zijnen is nooit in tegenspraak met de leer. Integendeel, zij stellen die leer

meer duidelijk voor. Hij sprak vrij tot de scharen aan de oever van de zee. Maar toen Hij zich terugtrok, neemt Hij alleen de twaalf met zich mee in het schip. Er waren maar drie discipelen bij Hem op de berg, om getuige te zijn van Zijn verheerlijking. Drie in de hof van Gethsemane. Één enkele stond naast Zijn moeder bij het kruis. Één ziel, als overwinningsteken van de verlossing, tot wie Hij kon zeggen: “Heden zult u met mij in het Paradijs zijn.” Dat was genoeg. De Heer is op aarde gekomen om te laten zien wat in Zijn hart was, het hart van God. Dat is ons deel, dat zou de bezigheid van ons leven moeten zijn: Hem altijd beter te leren kennen.

Na Zijn opstanding liet de Heer zich alleen aan Zijn discipelen zien. (Hand.10:41) De plaats van samenkomst die Hij aanwees was niet in Jeruzalem, of een andere belangrijke stad. Maar op een berg in Galilea, die ons verder onbekend blijft. (Mat.28:16) Ze waren weinig talrijk op de olijfberg, de getuigen van Zijn Hemelvaart. Maar talrijk genoeg om de feiten vast te stellen, die zij om zich heen moesten bekend maken. Genoeg voor het geloof. Genoeg voor het hart van een ieder, die Christus nederig en trouw wil volgen.

Het karakter van de kudde, dat door de Heilige Geest gehandhaafd blijft in de Schriften, is, dat zij die er deel van uitmaken, klein, arm en veracht zijn. Men moet klein zijn om in het Koninkrijk der hemelen in te gaan. Klein worden, als men het niet is. (Mat.18:3) *“Hoort, mijn geliefde broeders: heeft God niet de armen in de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben?”* (Jac.2:5)

Als wij veracht worden door de wereld, zijn we het niet door God. Wij weten, dat de heer veracht is voor ons. Hem verwacht de gelovige. Wij zullen Hem zien, zoals Hij is, en wij zullen Hem gelijk zijn. Laten wij ons allen, terwijl wij Hem verwachten, ons zelf reinigen, zoals Hij rein is.

W.J.L.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1956-44](#)

Titel: [Les Pauvres du troupeau](#)